

A MAGYAR NEMZETET MEGILLETŐ HELY AZ EURÓPAI NÉPCSALÁDBAN,

NÉPISMEI ÉS NYELVÉSZETI TANULMÁNY.

– EGYÚTTAL VÁLASZUL A MAGYAR NEMZET ELLEN
BEL- ÉS KÜLFÖLDÖN INTÉZETT TÁMADÁSOKRA. –

ÍRTA:

Dr ISTÓCZY GYŐZŐ.

EE SAJÁT KIADÁS. EE

BUDAPEST, 1908.

BUSCHMANN F. KÖNYVNYOMDÁJA.

I.

Deák Ferenczről írták, hogy a múlt század ötvenes éveiben egy alkalommal beszélgetést folytatva az akkori osztrák rendszer létesítőjével, a mindenható báró Bach miniszterrel, ez meggyőzni iparkodott Deák Ferenczet arról, hogy hiába elégedetlenkednek a magyarok; jobb lesz, ha belenyugosznak az ő rendszerébe; mert hisz a magyarságnak úgylis az lesz a sorsa, hogy előbb-utóbb a németiség vagy a szlávtság nyeli el. Deák Ferencz erre a következőket mondta volna Bach bárónak: »Excellentiád bizonyára jó keresztény ember, a ki a másvilágon üdvözülni akar. De nem hiszem, hogy ennek daczára Excellentiád ne kívánná, hogy ne mindjárt most, hanem mentül később üdvözüljön.« A mindenható osztrák miniszter erre aztán adós maradt a felelettel.

Ebből tehát az látszik ki, hogy nemcsak báró Bach miniszter jósolta a magyar nemzetnek a végét; hanem (ha ez a párbeszéd valósággal megtörtént s nem csupán egy adoma,) magának Deák Ferencznek is voltak kételyei a magyar nemzet tartós fenmaradása iránt.

Hát azóta több mint egy fél évszázad viharzott el a magyar nemzet feje fölött; s a magyar nemzet még ma is itt van, s egyáltalán nem hajlandó beolvadni se a németiségbe, se a szlávtságba; noha anyagi tekintetben, különféle okokból, bizony igen meggyöngyülve van. Szellemi tekintetben, művelődés tekintetében azonban bátran felveheti a versenyt az európai többi nemzetekkel. Mert kulturális intézményeinkre, létesítményeinkre, anyagi megteremtésünkkel is, milliókat és milliókat áldoztunk és áldozunk, – s így azok szinte a magánvagyonosodás rovására fejlődtek és fejlődnek.

1896-ban megtartottuk a magyar állam fenállásának az ezredévi ünnepét, telve a legvérmesebb reményekkel a második évezred iránt. Voltak azonban pessimisták már akkor is, a kik a millennium megülését a magyar nemzet jövője iránti komor gondolatokba merülve töltötték.

Az e részbeni pro et contra érvek fölött én magam is nyilatkoztam egy képviselőházi beszédemben, a melyet a millennium alkalmából tartandó volt országos kiállítás tárgyában beadott volt törvényjavaslat tárgyalása folyamán az 1891. december 9-ki képviselőházi ülésben tartottam, részletezve benne azokat a postulátumokat, a melyek, a többi között, hivatva lennének a magyar nemzet fenállását a második évezredben is biztosítani.

Ezeknek a követelményeknek a részletes felsorolása után, ama beszédemben ezeket is mondtam:

»A többek között ezek lennének a postulátumai azon közgazdasági s agrárpolitikának s az ebből folyó azon szociálpolitikának, a melyet a magyar nemzet képviselőinek a második millennium küszöbén inaugurálniok és megvalósítaniuk kellene, a célból, hogy az ezeréves politikai fenállását Európában ünneplő magyar nemzet társadalmának az élete a második millenniumra is biztosítva legyen. Mert, ha e téren az általam jelzett irányokban ezentúl se történik semmi, — úgy nem kell arra újabbi ezer év, hanem elég lesz 50-100 év arra, hogy a magyar nép a magyar földtől elválasztva legyen, s idegen legyen a saját hazájában. (Igaz! a szélsőbaloldalon.)«

Ezeket mondtam én ezelőtt 17 évvel. És az azóta lefolyt 17 év eseményei igazolni látszanak akkori aggodalmaimat nemcsak, hanem azóta egy olyan új veszedelem is lépett fel fenyegetőleg a magyar nemzet ellen, a melyre akkor még csak nem is gondoltunk, a melyről akkor még csak nem is álmodtunk.

Ez az új veszedelem az azóta napirendre került nemzetiségi kérdésben gyökerező veszedelem.

Hogy miként kerekedett hirtelen ez a nemzetiségi kérdésben rejlő veszedelem a nyakunkra, arra nézve különböző okok hathattak közre, a melyek azonban lehetnek csak pusztá feltevések. De tény az, hogy úgy általában az európai nemzeteknél jórésben elvesztettük azokat a sympathiákat, (ezt a külföldön újabban megfordult hazánkfiaitól is lépten-nyomon hallhatjuk,) a mely sympathiákat a magyar nemzet még csak a legutolsó évtizedekben is oly nagy mérvben élvezett, — mint a hazában élő nem-magyar nemzetiségek egy része is felzúdult a magyarság ellen, a magyar hegemonia ellen, úgy, hogy

ma a magyarság mintegy elszigetelve, boycottálva áll itt az európai népfajok, nemzetek concertjében.

Ennek a sajnálatos és a magyar nemzetre vészt hozható jelenségnek az okait kutatva, miként imént is mondtam, jórészen csakis feltevésekkel állhatunk elő. Lehet, hogy a millennáris ünnepek alatt s azok folyamányául kidomborított keleti reminiscentiák és hagyományok szúrtak szemet az európai árja népeknél; – lehet, hogy az azóta beállt parlamenti tíz évi obstructió azt a hiedelmet keltette a többi nemzetekben, hogy a magyar nemzet azelőtt világszerte híres volt politikai érettsége megszűnt létezni, s így ez a nemzet elvesztette a jogsultságát az itt való uralkodásra; – s kérdés az is, hogy befolyással volt-e vagy nem ereszen osztrák szomszédaink egy részének az az eljárása is, hogy bennünket magyarokat úgy a parlamentjükben mint a sajtójukban a világ előtt minden módon befeketíteni törekedtek.

Mindezekkel a feltevésekkel azonban nem akarok ehelyütt foglalkozni; mert a jelen értekezésem keretéből kikapcsoltam úgy a napi politikát, mint – nehogy a dolgot komplikáljam, – egyéb, pedig igen fontos kérdéseket is. Mert akkor, amikor a hajót az elsülyedés veszedelme fenyegeti, nincs helyén a rekriminálás, hanem mindenkinek a hajó megmentésén kell dolgoznia.

Én úgy veszem a helyzetet, amint az tényleg van, s a mélyebben fekvő okokat akarom taglalni, a melyeket a magyar nemzet megvédelmezésére honfitársaink közül eddig még senkise hozott fel. A mi ezt a védekezést illeti, hát bizony eddig meglehetősen kevés történt e tekintetben. Napisajtónkat a külföldön nem olvassák, mert nem értik a nyelvünket; s az az egy pár újságcikk, a mely hol egy angol, hol egy olasz, hol egy német lapban egyik-másik honfitársunk tollából megjelent és megjelenik, csak a pusztában kiáltó szó, a mely visszhangot nem kelt. De meg ezek az újságcikkek is csak felületesen bánnak a dologgal. Pedig a baj már úgy elmérgesedett, hogy mostmár radikális kúrára van szükség.

Hát én megpróbálkozom ezzel a jelen soraimban, iparkodva a magyar nemzet ádáz ellenségeivel szemben alaposan bebizonyítani azt, hogy a magyar nemzetet megilleti a méltó hely az európai árja népcsaládban; és ha e

fejtegetéseim a külföldön is ismertek lesznek, s ismertek lesznek a hazában nem-magyar ajkú honfitársaink előtt is, – úgy az a tervszerűleg szított ellenszenv, a mely a magyarság iránt úgy a bel- mint a külföldön újabban lábrakapott, – majd megszűnik, és elismerik majd mostani ellenségeink is a magyar nemzetnek, mint az európai árja népekkel ma már egyenlő niveauju s így egyenrangú nemzetnek a jogát arra, hogy itt, Európa közepén nemcsak hogy létezhessek, hanem hogy uralkodjék is, úgy amint létezett és uralkodott ezer éven át.

II.

Mikor a magyar nép, mint az ural-altáji finn-ugor népfajnak egyik ága, a kilenczedik század vége felé birtokba vette ezt a földet, a melyet azóta Magyarországnek neveznek, s a melynek a geográfiai határain belül ő alapított legelőször egy külön, önálló birodalmat, – az európai árja népeknél nem szűrt szemet ezen, tőlük idegen népfajnak itt való végleges elhelyezkedése. Mert hamarosan felvéve a keresztény vallást, ezzel belépett a »respublica christianá«-ba, a mely a középkorban döntő fogalom s az egyes európai népek között a közös összekötő kapocs volt. De a nyugoti kereszténység révén összekötő kapocscsá vált a latin nyelv, mint közös egyházi s irodalmi nyelv is, úgy, hogy a magyar nyelv, mint idegenszerű nyelv létezéséről az európai többi nemzetek tudomást se igen vettek. Sőt a magyar nemzet a »respublica Christiana«-nak mintegy határőrvidéki katonaságává, egyenesen védbástyájává, s miként az egyik pápa, névszerint II. Pius, (Aeneas Sylvius Piccolomini,) egy, III. Frigyes császárhoz 1459-ben irt levelében magát kifejezte, »a kereszténység pajzsává« is lett, a törököknek a XIV-ik században Európában való megjelenésével, e század végfelétől egész a mohácsi vészig vagyis 1526-ig, a turanizmus s a mohamedanizmus ellenében, s azért még a pápák is támogatták a magyar nemzetet, az ozmán hatalom ellen vívott mintegy másfélszázados folytonos küzdelmében.

Mohács után pedig az egyetemes »respublica Christiana« helyett, a valláskérdés dominálta az európai nemzeteket, a mely tekintetben a jórészben protestánsná lett magyarság

iránvában a Nyugat protestáns államai tartották a vallás-rokoni közösséget; míg a katolikus magyarság túlnyomó részben Ausztriával tartván, folytatta ezzel karöltve a kereszténység harcát a törökök ellen.

A török háborúk lezajlása után aztán a XVIII-ik században beállt nemzeti tespedés éppen elég volt arra, hogy Európa éppenséggel ne törődjék a magyarsággal, avval t. i., hogy ez miféle népfaj, milyen nyelvet beszél, s hogy van-e jogosultsága itt e földön uralkodni; mert hisz Magyarországot Nyugat-Európa mint a római-német s később az osztrák császárságnak a kiegészítő részét tekintette.

Csakis a múlt század negyvenes éveiben, a nemzetiségi eszmék első felszínre jutása korszakában kezdték az európai népek közelebbről szemügyre venni a magyarságot, a faji eredet, az övéktől lényegesen eltérő nyelv szempontjából, amikor t. i. az egy és ugyanazon nyelvű, azelőtt külön országokra és tartományokra oszolva volt nemzetek: olaszok, németek sat. egyesülési processusa dominálta az elméket s a világpolitikát; – másrésről pedig, amikor Magyarország 1848/49-ben régi függetlenségét és önállóságát visszanyerni akarta, s 1867-ben részben ki is vívta; – s amikor mindezek mellett egyidejűleg, egyrésről a pangermanizmus, másrésről pedig a pánszlávizmus politikai törekvése is érvényesülni akarni kezdett.

Mostmár aztán, a népfajok ezen tömörülési processusának az időszakában az európai árja népek mindinkább foglalkozni kezdtek azzal a kérdéssel: van-e jogosultsága a magyar nemzetnek, ezen nem árja eredetű népnek itt Európa közepén önálló állami léteire s arra, hogy a velük fajrokon egyes árja néptörzsek: tótok, románok, szerbek sat fölött uralkodjék, s ezeket a maga saját nem-árja nyelvének mint államnyelvnek az elsajátítására is rábírra.

A támadás ebben a kérdésben napjainkban úgyszólván európaszerte általános, a magyar nemzet, a magyar nyelv ellen. Björnson és Tolstoj csak tipikus exponensei annak a féktelen gyűlöletnek, a melylyel az európai népek sajtója egy részében, mint egyébkin is, a magyarság ellen támadnak, s e támadások itt bent az ország-

ban, a nem-magyar nemzetiségek egy részénél élénk visszhangra találnak.

Soha, amióta a magyarság birtokba vette ezt a földet, nem fenyegette a magyar nemzetet nagyobb veszedelem, mint éppen napjainkban, éppen a most említett körülmények behatása alatt. Mert a Batu khán tatár hordái csakis egy éven át irtották a, magyarságot; s a másfél, évszázados török pusztításokat is kiheverte, úgy ahogy, a nemzet; – az 1849-ki nemzeti katasztrófa utóhatását pedig az 1867. év jórészben eltüntette. De mik ezek a múlt századokban egy évezreden keresztül kiállott veszedelmek ahhoz az óriási veszedelemhez képest, a mely a magyarságot napjainkban a nemzetiségi kérdés, a fajkérdés felszínre hozatalával és dominálásával szemben fenyegeti, a mely veszedelem mellett eléggé világosan értésünkre adták és adják az európai árja nemzetek és a hazában élő fajrokonai azt, hogy a céljuk nem egyéb, mint a magyar hegemoniát megdőnteni nemcsak, hanem Magyarországot nemzetiségek szerint feldarabolni, s a magyar nemzetet mint az európai árja népektől idegen, nem Európába való népet kiközösíteni az európai nemzetek sorából, – amint az Európából való kiűzetésre vannak szánva a törökök, ez a turáni népfaj egy nem igen távoli jövőben.

Az imént említett, a magyar nemzetet fenyegető óriási veszedelemnek az elhárítása végett mostmár a »mélyebben szántani« jelszónak az alkalmazása szükséges. Szükséges a végokokra visszamenni avégből, hogy kimutassuk Európa előtt és nem-magyar ajkú honfitársaink előtt, hogy a magyar nemzetnek nem pusztán történelmi joga, hanem mint egy külön ugyan, de az európai népfajokkal vérszerint mostmár teljesen rokonult népnek is, jogosultsága van itt e földön létezni és uralkodni, daczára annak, hogy nem európai árja nyelvet beszél; de a mely nyelvet, sok tekintetben megirigyelhetnének tőlünk az európai árja nyelvű népek is, igen számos, azon nyelvek fölött bírt előnyei miatt, a mely okból méltán megérdemelné a magyar nyelv, hogy az európai népeknél ismertebbé váljék, hogy így gazdag irodalmát, sajtóját eredetiben is élvezhessék.

A következőkben tehát – minekutána egy általános áttekintést nyújtanék a mai európai nemzetek és nyelveik

kialakulási processusa fölött, – népisme (ethnologiai) és nyelvészeti (philologiai) alapokon foglalkozni fogok a magyar néppel és a magyar nyelvvel, – az utóbbira nézve a többi között kimutatva azt is, hogy a magyar nyelv egyik-másik európai árja nyelvvel több, igen lényeges rokon vonással is bír, – szóval, némi összehasonlító nyelvészeti fejtegetést is fogok hozni.

III.

Az európai népek, aránylag csekély kivételekkel, az úgynevezett árja, máskép indo-európai, a németek terminológiája szerint: indo-germán népfajhoz tartoznak, a mely népfajnak egyes ágai, a történelmi idők előtti korszakban India északi részéből s Iran fensíkjáról nyugot felé vándorolva, az egyik részük a Bosporuson és a Dardanellákon át, a másik részük meg a Kaukázuson keresztül Európába hatolt, s ennek a világrésznek majdnem az egész területét birtokba vette.

Legelsőben jöttek a celták (kelták), a kik egész a pyrenaei félszigetig és a brit szigetig meg Hiberniáig (a mai Irlandig) hatoltak, s amott az őslakókkal: az iberekkel összeolvadva, mint celtiberek, a brit szigeten pedig mint britek, gaelek szerepeltek; a főáguk pedig, gallok elnevezés alatt, a mai Franciaországot vette birtokba, kiterjeszkedve Felső-Itáliára is.

A celták után jöttek aztán a görög-latin fajok, a melyek a Balkán-félszigetet, meg Itália területét szállották meg. Őutánuk, vagy tán éppen előttük, jöttek a germánok (góthok), a kik viszont Európa közepén és a skandináv félszigeten telepedtek meg, s végül jöttek a szlávok, Európa keleti részét szállva meg, egészen addig a határig, ameddig a germánok (góthok), már őelőttük megtelepedve voltak, és addig a határig, ameddig a mai európai Oroszország területén, észak és kelet felől finn-ugor fajbéli népek az útjokat nem állották.

Ezen európai árja néptörzsek történetéről csakis a görögök (hellének) és a rómaiak államalakítási korszaka óta van részben tudomásunk, aminthogy a római világbirodalom kiterjedése, helyesebben a római világbirodalmat szétrombolt népvándorlás korszaka óta kezdtek

tagozódni azok a néptörzsek egyes nemzetekké is, a melyek azóta napjainkig mint külön önálló nemzetek szerepelnek.

Hispaniát, Galliát és csekélyebb mérvben Britannia déli és keleti részét latinizálta a római uralom; a latin nyelvet azonban keletre, ahol az annál műveltebb görög nyelv uralkodott, úgyszinte északra, ahol a germán (góth) nyelv állta útját, nem bírta kiterjeszteni.

A fentebb említett nyugot-európai területeken a latin nyelv útján foganatosított nyelvátalakítás s ezzel karöltve az ottani celta (gall) népeknek a latin fajjal vérszerint való összevegyülési folyamata végbemenvén, jött, a római birodalmat az időszámításunk szerinti ötödik században romba döntött nagy népvándorlás, a mely, tartós nyomokat Európában csakis a germánok (góthok) részéről hagyott, a kik fölkerekedve Germániából és a skandináv félszigetről, elárasztották déli és nyugoti Európát, a római birodalom romjain, a saját nevük alatt külön államokat alkotva. Nevezetesen Itáliában megalapították a keleti góth birodalmat, a melynek nyomába később, a mai Lombardiában a longobard uralom lépett. Hispaniában megalakult a nyugoti góth birodalom; Galliában pedig a frankok birodalma, a kiktől ez az ország a Franciaország nevet is vette; a brit szigetet pedig az angol-szászok vették birtokba, megalapítva ezzel Angliát mint külön államot.

Szóval, a germánság nagy része, otthagya ősi hazáját, fölkerekedett, birtokba venni az általa romba döntött római birodalom nyugoti és déli részének egész területét, saját faját s ezzel egyúttal a saját nyelvét is elterjesztve amaz országokban, ahol aztán vérszerint s túlnyomó részben nyelv tekintetében is, beolvadt az ott talált latin, illetve latinizált népekbe, s létrehozta a mai nemzetalakulatokat, a melyeket mint spanyolokat, portugálokat, francziákat, angolokat s olaszokat ismerünk.

A mai germánok, a németek ide vonatkozólag azt mondják, és pedig joggal, hogy a minden izében elkorhadttá lett római világbirodalom fenállása alatt teljesen enerválódott lakosságot az ő vérük frissítette fel, s az ő vérük mintegy »kultur-trágya« (Kultur-Dünger) tette lehetővé azt, hogy az említett országokban egészséges népek, életerős nemzetek alakulhattak ki, – a mely »Kultur-Dünger«-ből

egyébkint még az Afrika északnyugoti részét lakott móroknak is kijutott, a kiknek a földjén ért holt pontra, a Rómától egész Hispánián keresztül (a tőlük elnevezett vandál módra) dült vandáloknak mint külön germán néptörzsnek a szereplése is. S tán éppen ennek a germán-vandal vérkeveredésnek tulajdonítható a mór népfajnak a SZÍVÓS természete is. a mely, időszámításunk nyolczadik századának a kezdetétől fogva közel nyolcz évszázadon át uralkodott a mai Spanyolországban, míg nem a spanyolok a XV. század vége felé végleg kiűzték az országukból ezt a különben magas kultúrával birt mohamedán népet.

A szláv népfaj viszont a germánok egy részének délre és nyugotra való kivándorlása után birtokba vette Germániának egész az Elbe folyamig terjedő, lakatlan maradt részét, nevezetesen a vendek, s egymásután alakultak külön nemzetekké a csehek, a lengyelek, a tótok (szlovákok). az oroszok, s délre való vándorlás útján a szlovének, a horvátok, a szerbek.

Ezt a népvándorlást aztán befejezte két ural-altáji, finn-ugor eredetű nép, t. i. a még a VII. század vége felé a Balkán félszigeten letelepült bolgár nép, (a mely a nevét a Volga folyamtól nyerte,) és az Ural hegységtől nyugotra levő Kama folyótól kiindult s hosszas vándorlás után a IX. század vége felé Pannoniát s általában a mai Magyarország területét birtokba vett magyar nép, – minekutána itt e földön korábban a hunnok és az avarok államalkotási kísérlete meghiúsult.

IV.

Hogy miféle népek lakták Európát az árja, az indogermán népfaj bevándorlása előtt, – kik voltak az őslakók, az u. n. »aborigines«, – arra nézve csak föltevések vannak. Vannak történetírók, a kik azt állítják, hogy a celták, a görög-latin néptörzsek, a germánok (góthok) és a szlávok megérkezte előtt Európát finn-ugor eredetű népfajok vagy éppen mongol emberfajbéli népek lakták, s ilyeneknek tartják a Hispániában élt ibereket, meg a Pyrenaei hegyek között máig is élő baszkokat és a rómaiak által, államuk fejlődésének az első időszakában hosszas

harcok után meghódított etruszkokat, a mely utóbbiak, miként a történeti kútfők, de a napjainkban folytatott ásatások folytán napfényre került etruszk műemlékek is bizonyítják, a kultúra magas fokán állottak.

Ha ez a feltevés valóságon alapul, úgy az Európába bevándorolt árja népek azokkal az itt talált finn-ugor népekkel, vagy éppen mongol fajú néptörzsekkel – amennyiben ki nem irtották őket, – többé-kevésbé vérszerint is összevegyültek, s ez volt Európában a legelső vérkeveredés az európai árja népek részéről.

Az egymás közötti vérkeveredés az európai népfajok részéről aztán – a római világbirodalom idejében Nyugat-Európában végbement vérbeli és nyelvbéli latinizálási processuson kívül, – az ötödik században megindult nagy népvándorlás folytán történt meg, és pedig oly nagy mérvben és oly nagy általánosságban, hogy úgyszólván az összes, annak folytán összevegyült, amalgamizálódott s napjainkban Európa lakosságát képező nemzetek, csekély kivételekkel, csupa népfajkeverékekből állanak.

Nevezetesen az angol nemzet vegyüléke celtáknak, rómaiaknak, angol-szászoknak és elfranciásodott normannoknak, a mely utóbbiak az 1066. évben Normandiából kiindulva, meghódították az angol-szászok országát, – minekutána eredetileg mint (góth) skandinávok Normandiát ragadták magukhoz, s ott elsajátították a francia nyelvet, ezzel Franciaország ezen északi tartományában megszorítva egygyel többel azoknak a népfajoknak a számát, a mely népfajoknak az összetételéből a mai francia nemzet kialakult, a mely nemzet viszont gallop rómaiak, meg germán frankok és burgundok népvegyülékéből támadt. Az itáliai latin népek pedig, mint már említettem, megkapták vegyülékül a keleti góth és illetve longobard germán néptörzseket, – miután már az időszámításunk előtti korban Dél-Itália és Sicilia lakói a nagyszámú és hatalmas görög gyarmatok lakóival amalgamizálódtak, – a mely három-négy népelem vegyülékéből alakult ki a mai olasz nemzet.

A más népfajokkal való vérkeveredéstől aránylag legjobban megóva lett saját hazájában maga a germán népfaj, leszámítva Dél-Németországot és a Rajna vidékét, ahol a római uralom folytán némi latin vegyüléket kapott, s

leszámítva az Elbe folyam keletén kialakult porosz-német népet, a mely nép nyilván a germán és a szláv-vend fajoknak a vegyüléke; mert a nagy népvándorlás idejében a germánok, miként már említettem, Germániának az Elbe folyamtól keletre eső részéből kivándorolván, az ilykép lakatlan maradt területet szláv-vend népelemek szállották meg; s nyilván éppen ezen germán-szláv vérvegyülék folytán, a mai poroszok a németiség közt azt a szerepet viszik, a mely szerepet viszi a csuka a ponty-tóban.

Egyébiránt a germán népfajnak általában nem is volt szüksége a más népfajokkal való vegyülésre avégből, hogy életképes kultúrnéppé fejlődjék; mert természeti tulajdonságainál és tehetségeinél fogva a német nép elsőrangú kultúrnépelem lévén, – miként már fentebb kifejtettem, – még ő szolgált »Kultur-Dünger«-kép Európa déli és nyugoti népeinek.

Eltekintve ettől az egyetlen kivételtől, – a mely csak az általános szabályt erősíti meg, – ethnologiai tantétel az, hogy valamely nemzet annál nemesebb s a kultúrára annál fogékonyabb, minél több, egyenrangú vagy éppen nemesebb népfajjal olvadva össze egy nemzetté, megteremt ezzel egy kultúregyedet. S ebben a tekintetben, mint láttuk, a legnagyobb recordot az angolok érték el, mert négyféle népfajkeverékből eredtek, s tényleg a legelső szerepet is viszik napjainkban a kultúrnépek között, sőt egyenesen viláгурalmi szerepet visznek. S ki tudja, hogy az ó-világbeli római világbirodalom is nem annak köszönheti-e a létrejöttét, hogy Róma városának latin fajbeli megalapítói összevegyültek a szomszéd etruszkokkal, ezzel a magas kultúrával bírt és sokáig majdnem egész Itália fölött uralkodott finn-ugor vagy éppen mongol fajú néppel, meghódítva ezt, államiságának az első korszakában s beolvasztva azt a római népbe, s nem-e mint ilyen népfaj vegyülék jutott Róma népe ahhoz a törhetlen erélyhez, ahhoz a szívóssághoz, ahhoz a hadi vitézséghez, ahhoz a minden akadályt az útból elhárított impulsiv meg expansiv hódító erőhöz, a mely őt, Róma népét, a »senatus populusque Romanus«-t, a későbbi századokban, városának világbirodalommá fejlesztésére segítette?

De, ha már ethnologiai tantétel az, hogy valamely

nép annál nemesebb, annál életerősebb, annál kultúrképe-
sebb, minél több egyenlő minőségű vagy nála magasabb
minőségű népekkel asszimilálódott: úgy másrészt etimo-
lógiai tétel az is, hogy, ha valamely nép, önmagánál
silányabb minőségű néppel, vagy pláne emberfajjal ke-
veredik össze vérszerint, önmaga is degenerálódik, s föl-
veszi egyszersmind mindazokat a hibákat és gyarlóságok-
kat is, amelyekkel a vele fuzionált alsóbb rendű népelemek
bírnak. Erre is van példa két, hajdan hatalmas volt, de
ma már a dekadencia lejtőjére vagy éppen elzúllásbe-
jutott európai nemzetben.

A szláv népek részéről vérkeveredés ment végbe, a
többi között, a csehek részéről és pedig a németiséggel,
s éppen ennek köszönheti is a cseh nép a maga magas
kultúráját. A mi pedig az oroszokat illeti, vannak lengyel
tudósok, a kik, nyilván a nagy Napóleonnak arra az is-
meretes mond arra támaszkodva, hogy: »Grattez le Russe,
et le Tartare paraître«, (»Vakarjátok meg az oroszot, és
előtűnik a tatár«,) – azt vitatják, hogy a nagy-oroszok
voltaképpen nem tiszta szlávok, mert a sok száz éven
keresztül tartott tatár uralom alatt, mongol vérvegyü-
léket kaptak. Hát, ha ez a föltevés valóságon alapul, akkor
már érthető, hogy a szlávok tengerében miért viszik
viszont meg a nagy-oroszok azt a szerepet, a mely sze-
repet viszi a csuka a ponty-tóban?

V.

Ha mármint, az eddig kifejtettekből is láthatólag,
az összes európai népek (kivéve tán az eszkimókat, no
meg a szamojédeket, a mely utóbbiaknak ez a szláv neve
annyit tesz, hogy önmagukat vagyis egymást eszik meg,) az
évszázadok folyamán egy vagy több más néppel
vérszerint is összevegyültek, s kulturális életüket mint
ilyen néppelvegyüléki egyedek folytatták és folytatják:
– úgy ezt a közös sorsot természetesen a végzet által
ide Európa közep részére, árja fajú népek közé hozott
magyar nép se kerülhetett el; de azt elkerülni nem is
állott érdekében; sőt, mint az európai árja népektől
fajilag különböző nép csakis úgy válhatott az európai
népcsalád egyenrangú tagjává, csakis úgy képezhetett egy

kulturnemzetet, ha a birtokba vett új hazában talált ária fajú lakossággal és a később ide bevándorolt árja elemekkel vérszerint is összevegyül vala. S ez a vérszerinti összevegyülés a lefolyt évezred alatt mind általánosabb, mind intenzívebb lett, legkivált a szláv, de emellett a germán elemmel is, úgy, hogy bízvást állíthatni, hogy talán ma már alig van az országban magyar család, a mely az őseinek hosszú sorozatában, harminczhárom emberöltőn át, több-kevesebb szláv és német fajbeli őst is ne számlálna, magyar ősei mellett, – nem is említve a ma már teljesen elmagyarosodott, de a családi tradícióval s egyébkint megbizonyíthatólag is szláv és német eredetű autochthon és bevándorolt családokat.

Hogy ez nem volt s a dolog természeténél fogva nem is lehetett máskép, arra nézve ott van bizonyítékul egész ezredéves történetünk is, a melynek a folyamán a magyar nemzetet ért rettentő katasztrófák következtében, újra meg újra szükség lett a harcokban megfogyatkozott magyar lakosságot főleg nyugotról behívott vagy maguktól jött bevándorlókkal pótolni.

A legelső vérszerinti összevegyülés a magyarság részéről európai árja eredetű népelemekkel, úgy látszik, már a honfoglalás idejében ment végbe. Ugyanis, ha való némely akkori görög történetíróknak a tudósítása, eszerint a honfoglaló magyarok Pannoniába egyelőre csak mint egy portyázó lovas hadsereg hatoltak be, legutóbbi lakóhelyükön, a Bug és Dnjeper folyók közt volt Etelközben hátrahagyva a családjaikat és marhaállományukat, a melyek azonban, az ő távollétükben, az ellenséges indulatú bolgárok boszúvágyának estek áldozatul; mert ezek, a bessenyőkkel együttesen Etelközt közös erővel feldúlták. A családjaiktól ilykép megfosztott honfoglaló magyaroknak tehát új családalapításba kellett fogniok, tehát nemileg összevegyülniök kellett az új hazában talált lakosokkal.

Ezek a lakosok pedig legnagyobbrészt szlávok, részben németek s kis részben a Nagy Károly császár által megdöntött avar uralomnak megszűnte után kisebb csoportokban itt maradt s a keresztény hitre áttért avarok s egyéb népelemek voltak. Ezek közé kellett tehát a családjaiktól megfosztott magyaroknak beházasodniuk. De közülük be-

házasodhattak s a nőtlen részük bizonyára be is házasodott, akkor is, még ha tényleg nem történt vala is meg a katasztrófa az Etelközben hátrahagyott családtagokkal.

S éppen ezért ennek a *beházasodni* s általában *házasodni* magyar szónak nyilván történeti, kultúrtörténeti jelentősége is van. Ugyanis a nősülés fogalmát a »ház« fogalmával az összes európai nyelvek közül csakis egyedül a magyar nyelv köti össze; holott a többi európai nyelvekben a nősülés fogalma más-más alapgondolaton nyugszik. Nevezetesen a francia, az angol, az olasz nyelvek, a latin »maritus« (férj) szó után képezik a »házasodni« szó kifejezését, és így képződtek a francia »se marier«, az angol »to marry«, az olasz »maritarsi« szavak, a melyek mind a »férjülni«, »férjjé lenni« gondolatot fejezik ki; – a német »heiraten« szó pedig a »Heim« és a »Rat« (korábbi helyesírással »Rath«) szavaknak az összetételéből áll, a mi »otthon-bebútorozást«, »otthon-berendezést« (Hausrat) jelent; – az összes szláv nyelvek pedig a »nősülni« igét a »zsena« (nő, asszony) főnévből származtatják le, lévén a szláv nyelvekben a »nősülni« szó kifejezése »zsenitysza«.

Hogy miért éppen csak a magyar Mzasodik, annak a megfejtése szerintem az, hogy a sátrakban lakott honfoglaló magyarok közül azok, a kik nősültek, a szláv vagy német sat. családbeli feleségeiknek, illetve ezek családjainak a *házába* költöztek a sátorból, szóval beházasodtak, s természetesen ezen a réven *meg* is házasodtak, vagyis a nősülés útján házbirtokosokká is lettek.

Magyarország akkori lakossága ugyanis, a sátrakban élő magyarokon kívül, házakban (persze a legtöbb esetben csak szegényes kunyhókban) lakó, földműveléssel s a mi ezzel összefügg, foglalkozó, állandóan megtelepült lakoságból állott. Ennek a lakosságnak pedig a legnagyobb részét szlovének (vendek) képezték, főleg a Dunántúl, ahol a honfoglaló magyarságnak a zöme, a főereje települt meg. Ez a terület a magyarok által szétrobbantott Nagy-Morvaország területéhez tartozott, s ez okból, főleg a Dunántúl, de egyéb, az országnak ma tiszta magyar lakosságú vidékein is, igen számos magyar községnek, köztük több városnak is, még ma is szláv eredetű neve van, –

aminthogy szláv eredetű neve van a Balaton tavának is, a mely név a szláv »boloto«, »blato« (= mocsár, sár) szóból ered; – s ugyancsak, a többi között, a Balaton-mellék egyik legkiválóbb pontjának: Tihanynak a neve is szláv szó, s annyit tesz, hogy: »Csendes«.

Továbbá már a vezérek s az első királyok korában nagy számmal jöttek be az országba németek, a kiket mint iparosokat és kereskedőket a királyaink különös kiváltságokkal is ruháztak fel. De a történelemből azt is tudjuk, hogy Szent István király a felkelt pogány magyarok lázadását németeknek is, névszerint Vencelin, Hunt és Pázmán német lovagoknak a segítséggel verte le.

Hogy legelső királyunknak Szent Istvánnak mik voltak a nézetei ebben az egész kérdésben, azt ő kifejtette a *Rendeleteinek* első könyvében, a mely Rendeleteiben intelmeket intézett fiához, Imre herceghez, őt minden irányban kioktatva a kormányzat elvek felől. Ezekből a Rendeletekből közlöm itt a «Corpus Iuris hungarici-ből a következő részleteket:

»Sancti Stephani, primi Regis Hungariae, Decretorum Liber primus, ad Sanctum Emericum Ducem. Praefatio in qua hortatur Ducem ad capesaenda paterna monita et praecepta. –

Caput 6. De Receptione exlerorum et nutrimento hospitem. –

§. 2. Sicut enim ex diversis partibus provinciarum veniunt hospites, ita diversas linguas et consuetudines, «diversaque documenta et arma secum ducunt, quae omnia regiam ornant et magnificant aulam, et perterritant exterorum arrogantiam.

§. 3. Nam unius linguae, uniusque moris Regnum imbecile et fragile est.«

(*Magyarul:* »Szent István, Magyarország első királya Rendeleteinek első könyve, Szent Imre herceghez. Előjáró beszéd, a melyben az atyai intelmek és oktatások megfogadását a hercegnek szívére köti. –

6. Fejezet. A külföldiek befogadásáról és a vendégek ellátásáról. –

2. §. Ugyanis, valamint az országok különböző részeiből jönnek vendégek, úgy különféle nyelveket és szokását, különféle tanításokat és fegyvereket hoznak maguk-

kal, a melyek mindannyian a királyi udvart diszítik s nagyszerűbbé teszik, és visszaretentik a külföldieknek az elbizakodottságát.

3. §. Mert az egynyelvű és egyszokású királyság gyöngé és törékeny.«)

Így Szent István király. – Erről a dologról különben alább majd bővebben szólok.

Az 1241-iki tatárjárás után pedig IV. Béla király, »Magyarország második megalapítója«, a külföldről: Németországból, sőt még Olaszországból is, nagy tömegét telepitette meg a bevándorlóknak; – s mindezeknek folytán a városaink túlnyomó része eredetileg német lakossággal bírt, a mely azonban ma már – az erdélyi szászok kivételével, – többé-kevésbé elmagyarosodott, még a szepességi városokban is. Néhány évvel ezelőtt a Szepességben járván, az ottani egyik kisebb városban feltűnt nekem az, hogy az apró gyerekek az utcán egymással magyarul beszélgetnek. Kérdést tettem erre egyes polgároknál, hogy hogyan van ez így; mire azt a feleletet kaptam, hogy: »Németek többé nem lehetünk; tótokká meg nem akarunk lenni; hát leszünk magyarok:«

Legnagyobb mérvű volt azonban a bevándorlás az országba a törököknek a kiűzetése után, amikor ugyanis egész elpusztított országrészeket kellett újra benépesíteni. Ekkor lett Budapest környéke; úgyszínte Tolna, Baranya, Bács megye s később Krassó; Temes, Torontál megye német bevándorlókkal elárasztva; – a nagy magyar Alföldre pedig – a melyre különben is sűrű rajokban ereszkedett le az erdélyi hegyekből az oláhság, – nagy tömegekben felvidéki tótság megtelepítve; – a szerbek pedig, a törökök elől menekülve, kisebb-nagyobb rajokban a Délvidéket szállták meg nemcsak, hanem a Dunán és a Tiszán felhatolva, felhúzódtak az ország belsejébe is az egyes városokba, egész Komáromig, Győrig, úgy, hogy még ma is vannak a Duna- és Tiszamenti magyar városokban görög-keleti szerb templomok, a melyek azonban többnyire üresen állanak, mert az egész parochia úgyszólván csak a papból meg a harangozóból áll; a parochiabeli hívek pedig, valamennyien már rég elmagyarosodva, beolvadtak a katolikus vagy a protestáns egyházakba. Még Budán is az u. n. Ráczvárosban alig van már szerb lakosság.

noha budai görög-keleti szerb püspökség is van. – A románok kevésbé vesztek tért a magyarsággal szemben; de mégis vesztek, és pedig Csanád és Szatmár vármegye egyes városaiban. Üresen álló román (oláh) templomot azonban csak egyet találtam az országban. Van pedig ez a Nagy-Kunság egyik városában, ahol már csak a lelkész és a harangozó, meg egy-két család képezi a parochiát; a többi hívek már rég teljesen beolvadtak a magyarságba.

Egyáltalán tényként állapítható meg az, hogy a Dunántúl a magyarság által már évszázadok előtt teljesen elnyelt szlovénségen kívül, a melynek még csak kis töredékei maradtak fen Vas és Zala megyék nyugoti részeiben Magyarország és Stejerország határán, – a németséget is a magyar vidékeken többé-kevésbé szinte magába olvasztotta a magyarság. Már az ország felső vidékén a tótokkal s Erdélyben a románokkal ellenkezőleg áll a dolog. Ez a két népelem ugyanis nemcsak hogy kompakt tömegekben ellenáll a magyarságba való beolvadásnak, hanem ellenkezőleg egy sereg falut, Erdélyben pláne egész vidékeket hódított el a magyarságtól, a mi a magyarságra nézve nyelvi tekintetben veszteség ugyan, de a vérszerinti összeolvadás ténye ezt a két népelemet mégis közelebbi összeköttetésbe hozta a magyarsággal.

S ebben a tekintetben a magyarországi nemzetiségek esete egy ethnologiai és történelmi, eddig kétségbevonhatlan igazságon alapuló tartott sarkalatos tantételt látszik megdönteni. Az ethnologia ugyanis azt tanítja, hivatkozással a történelemre, hogy a műveltebb nép magába olvasztja, absorbeálja a közölte élő kevésbé művelt népelemeket. Hát Magyarországon, bizonyos vonatkozásokban, legalább részben, megszűnt ennek az ethnologiai és történelmi igazságnak az érvénye. Nálunk Magyarországon ugyanis, legalább a korábbi időkben, megfordítva állott a dolog; mert itt ellenkezőleg a kultúra magasabb fokán álló népelemeket absorbeálták egyes, fejletlenebb kultúrájú népelemek. Ezen állításom bebizonyítására először is a magyarságnak a németséghez való viszonyát ismertetem, szerénytelenség, sőt elbizakodottság volna részünkről magyarok részéről az, ha azt állítanánk, hogy a magyar nemzet kultúra tekintetében a nagy német nemzet fölött

áll. Hisz a germán elem az egész földkerekségen elsőrangú kultúrelem, a mely felülrá »Kultur-Dünger «-ül szolgált egész Nyugat- és Délnyugat-Európának; de »Kultur-Dünger«-ül szolgált és pedig nagy mértékben, nekünk magyaroknak is, a kik hozzá kultúránkat jórésben közvetlenül a szomszéd német nemzettől vettük. És mégis mit tapasztalunk? Azt, hogy városainknak eredetileg német volt lakossága – leszámítva az erdélyi szászokat és tán az osztrák határmenti városokat, – többé-kevésbé teljesen elmagyarosodott; másfelől meg, a nagy német kultúránemet, Magyarország nyugoti határszélén, – ahol a magyarsággal közvetlen érintkezésben van, – nemcsak-hogy egyetlenegy falut se volt képes évszázadokon át elhódítani a magyarságtól; hanem ellenkezőleg közel Stejerországhoz még több, azelőtt német volt falut el is veszített a magyarsággal szemben, például Vas megyében a vasvári járásban fekvő Csipkerekét meg Egervölgyét, (korábbi nevén »Németfalut«,) ahol már tán csak néhány igen öreg ember beszél még németül. Másrészt pedig ugyancsak Vas megyében, egészen közel a stejer határszélhez, van három magyar község, névszerint Felső-Őr, Alsó-Őr meg Őri-Sziget, a melyek évszázadok óta megtartották magyar nyelvüket, noha Stejerország útján a német néptengerrel contiguitásban levő sűrű német (u. n. hiéncz) lakosság veszi őket mindenfelől körül. Beszélnek ugyan ők is németül is, és német módra ruházkodnak; de azért tiszta magyarok, a kik büszkék arra, hogy ők előőrsei a magyarságnak a szélső nyugoti határszélén.

Hogy ezzel ellentétben hogyan áll a dolog a tót-sággal a Felvidéken és az oláhsággal Erdélyben, – azt fentebb már említettem. Pedig, ha mi magyarok nem restellj ük elismerni, sőt készséggel elismerjük, hogy kultúra tekintetében a német elem több tekintetben fölöttünk magyarok fölött áll: úgy viszont tótjaink és románjaink se lehetnek oly elbizakodottak, hogy azt állítani mernék, hogy az ő népük kultúra tekintetében fölöttünk magyarok fölött áll Mert hogy tótjaink és oláhjaink nem is állhatnak kultúra tekintetében fölöttünk magyarok fölött, – azt bizonyítja, egyebek közt, nagy részüknek földhöz ragadt szegénysége is, a mely természetesen akadályul szolgál rájuk nézve a művelődhetésre.

Hogy specialiter mi lehet – a többi között – az oka annak, hogy a tótság és a románság mégis nyelv-hódító szerepet vitt velünk magyarokkal szemben, de, kívülünk, úgy a Felvidéken mint Erdélyben is, a német-séggel szemben is, – arra nézve egy jellemző adattal szolgálhatok. Azt beszélték nekem úgy a Felvidéken, mint Erdélyben, (de különben ezt a dolgot már újságokban is olvastam,) hogy a tót, meg az oláh cseléd, ha magyar vagy német házba kerül szolgálatba, – a világ minden kincséért nem ejtene ki egy magyar vagy német szót se, a melyet persze a legtöbb esetben nem is ért vagy nem akar érteni, úgy, hogy a magyar vagy német gazda meg az egész háznépe kénytelen vele tótul, illetve oláhul beszélni, hogy egyáltalán megértethesse magát a cseléddel, így aztán a tót meg az oláh cselédség révén lassankint sok ezer meg ezer magyar és német család tótosodott el a Felvidéken az eredetileg német volt városokban meg egyes falvakban, s oláhosodott el Erdélyben úgy a falvakban, mint egyes városokban. –

Mielőtt a jelen fejtegetéseimet tovább folytatnám, itt egy kitérést kell tennem, és pedig az »oláh« kifejezés miatt, a melyet román honfitársaink magukra nézve le-kicsinylésnek, sőt mintegy sértésnek vesznek, s azért az egy folytonos lapis offensionist képez részükről mi velünk magyarokkal szemben, tőlünk azt követelve, hogy mi őket ne oláhoknak, hanem románoknak nevezzük.

Hát a szent békesség kedvéért is. ezt a kérdést egyszer már tisztáznunk kell valahogy, avégből, hogy román honfitársaink részéről ne legyen ez a dolog szüntelen sérelmi pont, szemben a magyarsággal.

A dolog ereszben úgy áll, hogy az »oláh« kifejezés is, a többi között, éppen egyik bizonyíték oláhjaink román, latin fajbéli eredete mellett. Mert a magyar, Itáliának a lakosait odaszoknak nevezi: tehát az ezzel a betűkre nézve majdnem teljesen azonos *oláh.* szóban a legpraegnansabb kifejezést nyer oláhjainknak az olaszokkal, ezen igazi románokkal való fajrokonsága. (Mellesleg megjegyezve: az »olasz« és »oláh« magyar szavak, a »Walsch« és »Walach« német szókból származtak.) De Itália lakosai nem neheztelnek ránk magyarokra azért, hogy mi őket olaszoknak, az országukat pedig Itália helyett Olaszországnak hívjuk; sőt,

a kik közülük köztünk magyarok közt élnek, ha emellett magyarul is tudnak, éppen azt vehetnék s vennék is magukra nézve lekicsinylésnek és sértésnek, ha mi őket taliánoknak, az országukat meg Taliánországnak neveznénk előttük; mert ebben a *talián* magyar szóban csakugyan van egy bizonyos gúnyos él.

Aztán meg, románjainkon kívül, van még két más, az országban élő nem-magyar nemzetiség, a mely nagyobb joggal panaszkodhatnék, mint románjaink, e czímen mi ellenünk magyarok ellen. Ez a két nemzetiség pedig a tót, meg a német.

A mi elsőben is a *tótokat* illeti, tudvalevő dolog, hogy őket, a kik magukat szlovákoknak hívják, a magyar, tótoknak nevezi, és pedig úgy hivatalosan, mint nem-hivatalosan. Hogy mikor, hogyan, mi alapon került a magyar nyelvbe ez a szó »tót«, azt én nem tudom; de bizonyára tót atyánkfiai se tudják. Mármost tehát ők nagyobb joggal követelhetnék, hogy mi magyarok őket ne tótoknak, hanem szlovákoknak hívjuk, úgy amint ők magukat nevezik. Eddig azonban tót atyánkfiai e tekintetben sohase emeltek reklamációt ellenünk magyarok ellen.

Hát még a *németek* mennyivel nagyobb joggal követelhetnék tőlünk magyaroktól, hogy mi őket a maguk »Deutsch« nevéen hívjuk, s ne hívjuk őket »németeknek«, a mely magyar szó a szláv *nemecz*-ből került a magyar nyelvbe, (de mint »neamt« – olvassd »nyámecz« – még az oláh nyelvbe is). Mert hát tudnivaló, hogy az összes szlávok a »Deutsch«-okat *nemecz*-eknek (*nemczy*) hívják. A »*nemecz*« szláv szó pedig a *nemy* szláv melléknévből van leszármaztatva, a mi annyit tesz, hogy *néma*, és pedig nemcsak szlávul, hanem a szláv után magyarul is.

Hogy miért nevezték el az összes szlávok a németeket *nemecz*-eknek, *néma* embereknek, annak a megfejtése az lehet, hogy ezen két népfajnak az árja népvándorlás korában volt legelső érintkezése idejében, természetesen nem értve egymásnak a nyelvét, a flegmatikus és hallgatóg németek az élénkebb és beszédesebb szláv új szomszédai által hozzájuk, persze általuk nem értett szláv nyelven intézett kérdezősködésekre, legfőlebb vállat vonva egy szóval se felelvén, – a szláv emberek azt mondták, hogy: Nini! Hisz ezek beszélni se tudnak, tehát némák

Ezen a réven juthatott tehát az egész germánság a *néma* szóból származtatott *nemecz* = *német* nemzeti névhez. Ezt a furcsa jelzöt tehát méltán, sőt teljesen jogosan tartathatná magára nézve lealázónak, sőt egyenesen inszultusnak a németség. És a nagy német nemzetnek, a nagy német birodalom lakosságának, de meg a magyarországi németségnek se, mégse jutott soha eszébe az, hogy emiatt a szlávokkal szemben és velünk magyarokkal szemben, (no meg kívülünk még az oláhokkal szemben is,) valaha reklamációt emeljen, követelve a maga részére a szlávoktól, magyaroktól és oláhoktól a »Deutsch« hivatalos és nem-hivatalos elnevezést.

Az összes nemzetiségek közül tehát éppen csak románjainknak van kifogásuk az ő »oláh« elnevezésük ellen. Hogy tehát román honfitársaink és köztünk az »oláh« kifejezés ne képezzen ütköző pontot, – nézetem szerint irányukban részünkről ugyanaz az eljárás lenne követhető és követendő, mint a mely eljárást ereszben a magyarság a szerbséggel szemben követett s követ ma is. A korábbi időkben ugyanis, egy évezreden keresztül a szerbeknek a magyar neve *rác* volt, még 1848-ban is; de ma már nemcsak az irodalmi és a hivatalos nyelvből kikopott teljesen a »rác« elnevezés, hanem a magyarság még a köznapi életben se használja többé a »rác« nevet; s ez a név ma már csakis több magyar helységnevében, mint Rác-Keve, Rác-Almás, Rác-Keresztur sat., meg családi vezetéknevként maradt fenn. Mi magyarok tehát a »rácokat« (és pedig az ő részünkről emelt minden reklamáció nélkül,) ma már általában kivétel nélkül *szerbeknek* hívjuk, úgy amint ők magukat ezen a nemzeti néven nevezik.

Valjon nem lehetne-e ugyanezt az eljárást az oláhokkal szemben is követni? A dolog rájuk nézve úgy áll, hogy maga a magyar nép őket csakis »oláh« néven ismeri; de a közönséges életben meg a sajtóban is többnyire csak oláhoknak hívjuk őket, nem pedig románoknak, ahogy ők követelik, hogy hívjuk őket. Nemzetközi szerződéseinkben pedig, a »rumán« szó szerepel, a mi azonban nyilvánvalólag semmivel se igazolható elnevezés.

De hát oláh honfitársaink mi jogon, mi alapon követelik tőlünk magyaroktól s csakis egyedül mitőlünk magya-

roktól azt, hogy mi őket »románoknak« hívjuk? Hisz a világon egyetlenegy nép se hívja őket »román«-oknak. Mert a *román* elnevezés generikus fogalmat fejez ki, a mely elnevezés alatt érthető és értendő kívülök még a francia, a spanyol, a portugál s legfőképp az olasz, no meg a Svejczi hegyei közt élő ladin is, – a kik mindannyian a román népfajhoz tartoznak, vagy legalább oda soroltatnak. S éppen ez okból például a francziák az oláhokat »Roumain«-éknek, a németek szinte »Ruman«-eknek, a szlávok meg pláne »rumuny«-oknak hívják.

De felülrá az oláhok még maguk se hívják magukat »románoknak«, se Magyarországon, se a Kárpátokon-túli királyságukban; hanem az irodalmi nevük voltaképen »román«, a Kárpátokon-túli királyságuknak pedig a hivatalos neve »Románia«. Csakhogy ezek a szavak úgy ejtendőek ki, hogy »romün«, meg »Romünia«; mert a tetőékezetes (accent circonflexe-es) »â« az oláh nyelvben w-nek olvasandó. – A dolog megértésére meg kell itt mellesleg jegyezni, hogy, mikor a románok a korábbi cyrill-írás helyett a latin írást fogadták el, a nyelvészek avégből, hogy nyelvüknek a latin nyelvvel való, különben kétségbenvonhatlan rokonságát írásilag is minél jobban kifejezésre juttassák, a phonetikus orthographiáról átmenetek (jobban mondva: visszafelé mentek) az etymologikus orthographiára, (Erről alább általában majd bővebben.) – a mi egyenesen retrograd lépést jelent; mert az európai nyelvek túlnyomó részben ma már lényegileg a fonetikus helyesírás alapján állanak, vagyis úgy írnak, amint az illető nemzetek beszélnek; sőt az egyik legetymologikusabb nyelv, a francia nyelv, éppen napjainkban azon a ponton van, hogy lassankint átmenjen az etymologikus helyesírásról a fonetikus helyesírásra. Mert a haladás a helyesírás terén az etymologikus (szószármazási) helyesírásról a fonetikus (szókiejtési) helyesírás felé visz, nem pedig megfordítva.

Az új román irodalom azonban megfordította a dolgot: a phonetikus (cyrill-) írásról átment az etymologikus (latin) írásra. Mostmár aztán látjuk ugyan, hogy sok oláh szó világosan feltünteti magában, a megfelelő latin szónak a révén, az eredetileges latin származást; de a kiejtésnél mostmár tudnunk kell, hogy melyik, különféle alsó és felső

jelecskékkel ellátott latin betűk, különösen a magánhangzók, miként ejtendők ki.

Román honfitársainknak tehát, ha az »oláh« nemzeti nevet magukra nézve – miként már kifejtettem: indokolatlanul – lekicsinylésnek, sértésnek veszik részünkről magyarok részéről, – azt ajánlanám, hogy avégből, hogy köztünk és köztük ez a folytonos ütköző pont ne maradjon fen, követeljük azt, hogy hívjuk őket azon a nemzeti néven, a melyen ők is hívják önmagukat, t. i, hogy hívjuk őket *romünök*-nek. S én azt hiszem, hogy, ha már egyszer a magyar sajtó rászánta magát arra, hogy osztrák szomszédaink reklamációja folytán, a fővárosukat (az általunk ezer éven keresztül Bécsnek nevezett) Bécsset ma már mind gyakrabban Wien-nek írja (visszonzásul azért, hogy ők meg Ofen-Pest helyett Budapest-et írnak,) sőt a *Wien* elnevezés már a magyar postai és vasúti forgalomban el is lett fogadva, – úgy a magyar nagy közönség, mint a sajtó, mint a törvényhozás meg a curiális stylus is szívesen elfogadja a *romün* nevet, általában használt elnevezésül, – úgy, amint elfogadta valamennyi most említett tényező már jóideje a »rác« elnevezés helyett a *szerb* elnevezést: – és szent lesz emiatt egyszer s mindenkorra a béke köztünk és romün honfitársaink között.

VI.

Az eddig kifejtettekből mostmár kétségbevonhatlan történeti és ethnologiai tényként állapítható meg az, hogy a magyar nemzet, a mai fizikumában, szintoly vegyüléke több népfajnak, mint a mily vegyüléke (amalgam) különféle népfajoknak – hogy többet ne említsek, – a francia meg az angol nemzet. A különbség köztük csak az, hogy, míg a francia meg az angol nemzetnél a fajkeverékek egy új nemzeti alakulatot, egy új nemzeti nyelvet hoztak elő, – addig a magyar fajvegyülék megtartotta eredeti magyar nemzeti jellegét, magyar nevét s eredeti magyar nyelvét. Például, a francziák közül senkise mondhatja ma azt, hogy ő gall vagy római, vagy germán-frank, mert a végleges nemzeti formációban mindannyian csakis francziák; – s másrésről az angolok közül senkise mondhatja ma azt, hogy ő gael, vagy római, vagy angol-szász,

vagy normann, mert a végleges nemzeti formációban mindannyian csakis angolok: holott a magyar emberek, származtak legyen akár tisztán szláv vagy germán sat. ősoktól, akár pedig vegyest magyar ősoktól is, vagy tisztán magyar ősoktól, az eredeti nemzeti alakban valamenynyien magyaroknak, a honfoglaló magyarok utódainak mondhatják s mondják is magukat. Ennek a lényeges különbségnek a fixírozásánál természetesen döntő a nyelv kérdése is; mert, míg például a franczia nyelv közös produktuma a franczia nemzetet képzett három népfaj ma már részben obsolet nyelveinek, viszont az angol nyelv meg közös produktuma ama négy népelem ma már részben obsolet nyelveinek, a mely négy népelemből a mai angol nemzet kialakult: – addig a magyar nyelv nem egy új, közös produktuma a magyar, a szláv és a német nyelveknek, a mely két utóbbi nyelvet beszélő népelemet magába tömegesen felszívott; – hanem a magyar nyelv ma is csak az eredeti magyar nyelv, noha benne, miként alább majd kimutatom, egész tömeg szláv szó, de emellett sok német s egyéb eredetű szó is van.

Ezekből aztán logice következik az is, hogy, míg például az angolok a maguk nemzeti tradícióit nem vihetik fel pusztán s egyedül csak a gaelekig, vagy a rómaiakig, vagy az angolszászokig, vagy a normannokig, – s viszont a francziák nem vihetik föl a maguk nemzeti tradícióit pusztán s egyedül csak a gallokig vagy a rómaiakig, vagy a germán-frankokig, (ezt a legutóbbit a francziák német-gyűlölete miatt minden franczia kereken vissza is utasítaná, – pedig a végleges nemzeti alakulatot jelző »francia« név is a frankoktól eredt,) – addig a magyarok a maguk nemzeti tradícióit felvihetik s fel is viszik egészen Árpádig, sőt még ezen túl messzebbre is, – úgy amint a németek felviszik a maguk nemzeti tradícióit egészen Arminiusig és a teutoburgi hősökig; – s tán még az olaszok is felvihetik a maguk nemzeti tradícióit az örök városnak, Rómának a megalapítóig, a rómaiakig.

S itt rejlik a magyarországi nemzetiségi kérdés megérthetésének, de egyúttal nehézségének is a kulcsa. Mert, ha a magyar nemzet nyelve – amellett, hogy maga a nemzet ma vérszerint egy új közös produktuma a magyar

mellett más, főleg szláv és germán elemeknek is, – szinte egy új, közös produktuma volna valamennyi, az országban lakó nemzetiségek nyelveinek, szóval, ha mintegy speciális magyar nemzeti esperanto nyelv volna, (úgy, amint mintegy nemzeti közös esperanto nyelv volt a kialakulásának a folyamata alatt például a francia meg az angol nyelv,) akkor a magáénak vallaná azt a Magyarországon lakó valamennyi nemzetiség is, s ez után a nyelvi összeolvadás is már rég bevégzett tény volna. De, mivel, daczára a nem-magyar nemzetiségek nyelveiből átvett több-kevesebb szónak, a magyar nyelv ma is csak az a magyar nyelv, a melyet már a honfoglaló magyarok beszéltek, – a többi nemzetiségek azt idegen nyelvnek tekintik, a mely hozzá még a szerkezetére nézve az ő árja nyelvük szerkezetétől több tekintetben lényegesen el is tér. Ez okból, ha már a francziáknak még ma is bajuk van a maguk celta származású és nyelvű bretonjaival, az angoloknak meg a gael eredetű írekkel, a kiket pedig ma már át meg átjárt a francia, illetve az angol nyelv: úgy még nagyobb nehézsége van a magyarságnak főleg a tót és romün nemzetiségekkel, a melyek nyelv tekintetében, a magyar nyelv által évszázadok óta átjárhatlan volt, kompakt egésznek képeznek.

Hát ennek az oka részben a magyar liberalizmusban vagy talán éppen a magyar nemtörődömségben is rejlik, a mik mellett őseink a korábbi évszázadok folyamán elmulasztották a magyar nyelvet a nemzetiségek közé is bevinni. Igaz, hogy erre a középkorban, amikor a nemzetiség iránti érzék teljesen hiányzott az intelligenciánál, a mely csak a latin nyelven rágódott, egyáltalán nem is gondolt senkise; – a török háborúk óta pedig a magyarságnak természetesen az egyedüli gondját az ellene folytatott támadó s később irtó háború mikénti viselése képezte; sőt éppen abban a korszakban, amikor Erdélyben nemzeti fejedelmek voltak, amikor tehát ott legtöbbet lehetett volna tenni a magyar elem megszilárdítására, – nemcsak hogy nem történt ereszben semmise, hanem Erdélyben éppen azoknak a nemzeti fejedelmeknek az uralma alatt (nem kutatom: miért és hogyan,) vesztette el a magyarság a lábai alól mindinkább a talajt, s jutott lélekszám szerint kisebbségbe. S hogyha már így állott

a dolog Erdélyben a nemzeti fejedelmek mellett, hogyan lehetett volna várni azt, hogy a törökök kiűzése után, Magyarországnak Bécsben székelt, illetve onnan irányított kormánya tett legyen valamit a magyar nemzetiségért? De annak, hogy a magyarság évszázadokon keresztül egészen a legújabb korig egyáltalán nem foglalkozott a maga nemzetisége megerősítésének az ügyével, lehetett egy más oka is. Ugyanis az ereszben tanúsított liberalizmusát, illetve nemtörődömségét a magyarság igazolva, sőt mintegy szentesítve látta Szent István királyunk Decretumai első könyvének, a jelen fejtegetéseim megelőző V. részében idézett 6. fejezete 3. §-ában foglalt azon kijelentésével, hogy: »Unius linguae uniusque moris regnum imbecile et fragile est.« Pedig hát ezt az elvet, a melyet a trónusról hirdetett legelső nagy királyunk, – a kinek a kereszténység behozatalával köszönhetette a magyar nemzet, hogy nem jutott az avarok sorsára, – nemcsak őseink magyarázták tévesen, hanem mai közjogászaink is teljesen félreértik, azzal, hogy a »regnum« latin szót »ország«-nak magyarázták és annak értik. Tévesen magyarázták és félreértik pedig ezt azért, mert Szent István király ama híres kijelentésével nem azt akarta mondani s nem is azt mondta, hogy »az egynyelvű ország gyöngye és törékeny«, (hisz ez nyilvánvaló abszurd »állítás lett volna, – a mely hibában leledzenek különben a Corpus juris magyar fordításai is, nevezetesen az id. Poldini Ede-féle, Pesten, 1866-ban megjelent, úgyszinte a Pallas-féle, 1899-ben megjelent millenniumi emlék-kiadás fordítása is, a melyek a »regnum« szót szinte »ország«-nak fordítják le;) – hanem Szent István király azt akarta mondani s mondta is, hogy »az egynyelvű királyság gyöngye és törékeny«. Mert a *regnum* latin szó nemcsak »országot«, hanem, és pedig elsősorban, mint a »rex« (király) szóból származó szó, *királyságot* (németül »Königreich«-et, francziául »royaume«-ot, angolul »kingdom«-öt, szóval: monarchiát) is, jelent. S *ily* értelemben Szent István királynak teljesen igaza volt és van; mert hisz ő maga győződhetett meg legjobban ennek az általa proklamált kormányzati elvnek az igazságáról akkor, amikor a pogány magyarok lázadását nem-magyarok segítségével: Vencelin, Hunt és Pázmán bevándorolt német lovagoknak és seregeik-

nek a segítségével tudta csak leverni, s ezzel magát meg tán egész dynasziáját is a bukástól megmenteni. Szent István király Decretumának ama híres kijelentése tehát nem más, mint a »Divide et impera« (»Ossz szét és uralkodjál«) évszázadokon keresztül úgy nálunk mint egyebütt is mindig sikerrel alkalmazott kormányzati elvnek a körülírásos kifejezése.

S ezzel itt egyúttal egy súlyos, sőt tán végzetesnek mondható félreértésre okot és alkalmat szolgáltatott 900 éves fordítási hiba is lett kijavítva.

De, ha már magyar nemzetiségi politika nem követetett évszázadokon át egészen a legújabb korig királyaink, kormányaink meg a társadalom részéről, s ennek a következtében most egy évezred múlva szakadt egész vehemenciával a nyakunkba a nemzetiségi kérdés: ebben a sivár helyzetben a magyar nemzetnek vigasztalása lehet az, és a reményét, a többi között, arra is alapítja, hogy a nem-magyar nemzetiségek túlnyomó része még ma is ragaszkodik hozzánk, ragaszkodik a magyar államisághoz, s elismeréssel van a lovagias magyar nemzet iránt, hogy ezer éven keresztül a maga liberalizmusa folytán nem nyomta el az ő nemzetiségüket, nyelvüket; s hogy a magyarság ma is csak a közös magyar hazához való hűséget követeli, s emellett csakis azt igényli, hogy a nem-magyar nemzetiségek vegyék maguknak azt a fáradságot, hogy a magyar nyelvet mint az állam hivatalos nyelvét s emellett mint a különböző nemzetiségek közötti közös érintkezési nyelvet, a saját jól felfogott érdekükben is, lehetőleg elsajátítsák. S aztán meg, a latin közmondás szerint: »Quot linguas calles, tot homines vales« (»Ahány nyelvet tudsz, annyi embert érsz«). Hisz azért, hogy valaki a saját anyanyelvén kívül még egy vagy több más nyelvet is beszél, még senkise mond le a maga nemzetiségéről. Elő példák erre, hogy egyebet ne említsek, a magyar országgyűlési nemzetiségi képviselők, a kik, noha prononcirt nemzetiségi férfiak, mégis kitűnően beszélnek a magyar nyelvet is, s emellett bizonyára egyikük-másikuk beszél németül, sőt tán francziául, angolul sat. is, – aminthogy Majdnem minden intelligens magyar ember beszél egyúttal jól-rosszul németül is, és sokan beszélnek francziául, angolul sat. is, nemzetiségi vidékeken pedig beszélnek az illető nemzetiségek nyelvét is.

Ott van nemzetiségeink előtt e tekintetben mint élő példa az északamerikai Unió, a mely polyglott állam annyiban, hogy van ott a világ minden nemzetiségéből ember, s egyik-másik nem-angol nemzetiség létszáma több millióra rüg, mint például a németeké. És mégis az ott meghonosult vagy csak időlegesen is ott tartózkodó németek, olaszok, francziák, spanyolok, magyarok, tótok, szerbek, horvátok sat, ha egyáltalán érvényesülni akarnak, megtanulják önként az állam hivatalos nyelvét, a közös érintkezési nyelvet: az angolt. Hát kövessék nemzetiségeink velünk magyarokkal szemben is azt az eljárást, a melyet kivándorolt vérrokonai az északamerikai Egyesült Államokban követnek az angolokkal, az angol nyelvvel szemben. S itt egy jellemző történetke jut eszembe, a melyet néhány évvel ezelőtt az újságokból olvastam. Egy kiránduló magyar társaság fent valahol a Tátrában, hegymászás közben utat tévesztett, s nem tudta merre menjen, hogy a hegyek között el ne tévedjen. Szerencséjére egy tót atyafival találkozott össze, a kit a társaság tagjai nyomban előfogtak a kérdéseikkel. Megszólították őt először magyarul, mire az atyafi csak egy kurta »Nye viem«-mel (»Nem tudom«-mal) felelt; előfogták aztán németül; de erre is csak »Nye viem« volt a felelet. Már-már desperálni kezdett az egész társaság, amikor az egyik tagjának az a furcsa ötlete támadt, hogy megtréfálja az atyafit angol beszéddel. S íme, csodák csodája, az angol szónak a hallatára megeredt az atyafinak (a ki Amerikából hazatért tót volt,) a nyelve, s folyékony angol nyelven megadott a társaságnak minden kívánt felvilágosítást. – De ez még mind semmi; mert a jelen évben a következő dolgot hallottam, a mit magam is egyenesen hihetetlennek tartanék, ha három különböző oldalról, három szavahihető s az erdélyi viszonyokat a helyszínéről ismerő úri embertől nem hallottam volna. Hallottam tehát a következő dolgot. Az említett úriemberek előadása szerint, az erdélyi szászok a különböző vidékeken olyan egymástól eltérő német dialektusban beszélnek, hogy az egyik vidékbeli szász ember nem érti meg a másik vidékbeli szász embernek a német beszédét. Hogyan segítenek hát magukon? Úgy, hogy egymással *romün* nyelven beszélnek, a melyet mindegyikük megért. – Hát mi magyarok se kívánunk

se tót atyámfiaitól, se a többi nemzetiségektől egyebet, mint csak azt, hogy legyenek a magyar nyelv iránt annyi előzékenységgel, itt a saját hazájukban, mint a milyen előzékenységet a föld túlsó felére kivándorolt, vagy csak időlegesen kirándult véreik az angol nyelv mint államnyelv irányában – vagy a milyent az erdélyi különböző vidékekbeli szászok a romün nyelv mint közös érintkezési nyelv irányában tanúsítanak, – a mely idegen nyelveknek a tudása se jelenti még távolról se azt, hogy azzal a saját anyanyelvükről, a saját nemzetiségükről lemondottak volna.

Ne üljenek fel nem-magyar ajkú honfitársaink a magyarság ellen gyűlöletet hirdető egyes izgatók s úgy bel- mint külföldi egyes hírlapok hecczelődéseinek, a kik s a melyek unos-untalan azt kürtölik, hogy a magyarságnak, ennek a, szerintük, ázsiai fajnak, ennek a török, tatár, mongol fajnak nincs létjogosultsága Európában: hát menjen vissza Ázsiába, ahonnét jött. Mert hát ez tisztán bolond beszéd. Mert először is, a magyar se nem török, se nem tatár, se nem mongol ázsiai faj, hanem (amellett, hogy nem is pogány, hanem keresztény, a mi talán szinte mégis csak valami,) egy európai faj, a mely eredetileg a mai európai Oroszországban, a Kama folyó táján lakott, s vérrokonai a civilizált s immár germán-svéd elemekkel vegyült finn kultur-népnek. Aztán meg ma már, miként a jelen fejtegetéseim során kimutattam, a mai magyarság vérszerint lényegileg egy magyar-szláv-német fajvegyülék, tehát teljesen arizált európai népfaj, s így vér az ő vérükből is, hús az ő húsukból is. Ha kell erre további bizonyíték, hát szolgálok ezzel még bővebben.

Hát legelőször is konstatalom itt azt a köztudomású tényt, hogy arisztokracziánknak nagy része német eredetű, vagy legalább német arisztokrata családokkal való szüntelen összeházasodások folytán, egy magyar-német fajvegyülék. (Lássd a gothai Almanachot.) De emellett arisztokracziánk több családja szláv (tót, horvát, lengyel) és olasz eredetű, néhány romün eredetű, miként a családi neveik is mutatják. S azonkívül van nálunk még néhány más, nem-magyar eredetű arisztokrata család is.

Középosztálybeli intelligenciánknak egy igen nagy hányada, szinte bebizonyíthatólag német vagy szláv eredetű, miként ezt a német és szláv hangzású és értelmű család-

nevek is mutatják, – a melyek között ott van a Felvidéken a számtalan »szky«, »czky« sat. végződésű uri családi név, a melyek legtöbbször tót és lengyel eredetre vallanak; – sa Dunántúl meg az Alvidéken, de másutt is, ott van a megszámlálhatatlan »ics« végezetű úri családi név, a melyek mind horvát vagy szerb sat. eredetre vallanak. (Mellesleg megjegyezve itt, az »ics« rag annyit tesz, hogy »fi«; például Theodorovics = Tódorfi sat.) Mindezekhez képest aztán politikusaink s közéleti férfaink jó részének is természetesen szinte német vagy szláv családi neve van; sőt köztük nem egy államférfinknak is.

Városaink polgárságának, köztudomásúlag, legnagyobb-részt német hangzású családneveiről nem is szólok. De ott vannak a magyar falvak, ahol a családok kisebb-nagyobb részét szinte szláv vagy német hangzású vezetéknévű családok teszik. Hát még a megszámlálhatatlan sokaságú »Tóth«, »Horváth«, »Németh« s emellett kisebb részben »Rácz« meg »Oláh« sat. családnevek, úgy, hogy tán nincs magyar község, a melyben főleg a »Tóth«, »Horváth« és a »Németh« vezetéknévű családokból több-kevesebb ne volna. Én nem akarom ezzel azt mondani, hogy ezeknek a »Tóth«, »Horváth«, »Németh« sat. vezetéknévű családoknak valamenynyije a nevét tót, horvát vagy német sat. nemzetiségű ősöktől vette; lehet annak egyes esetekben más oka is; de túlnyomó részben azok a »Tóth«, »Horváth«, »Németh«, »Oláh« sat. családnevek döntő bizonyítékok az illető családok illető nemzetiségű eredete mellett. Persze azok a megszámlálhatatlan szláv meg német sat. nevű, ugyancsak »Tóth«, »Horváth«, »Németh« sat. vezetéknévű családok az évszázadok folyamán összeházasodtak fajmagyar családokkal is, és így lett magából a tulajdonképpen értelemben vett magyar népből is egy magyar-szláv-német vérbeli vegyülék, és pedig többszörös, sokszoros vegyülék.

Hát az ilyen, úgy arisztokracziájában, mint középosztályában, meg tulajdonképpen értelemben vett népében ma már vérszerint teljesen arizált európai nemzetet, mint amilyen a mai magyar, Ázsiába kívánni, csakis a bolondok házába való vagy nemtelen célokat hajhászó egyéniségek, vagy pedig, ha külföldiek, hát csakis rosszul informált, a tényleges viszonyokat nem ismerő ostoba emberek tehetik.

Vegyenek példát nem-magyar ajkú honfitársaink, ezek a magyarságnak ma már vérszerinti testvérei is, azokról a férfiakról és családokról, a kik s a melyek, noha szláv vagy német sat. eredetűek, de emellett jó magyar érzésű férfiak és családok, a kik s a melyek magukra nézve egyenesen inszultusnak vennék azt, ha valaki az ő magyarságukat kétségbe vonni merné, – s kik s a melyek előtt nyitva áll minden irányban a közpálya s hozzáférhető minden állás, és a magyar nemzet csak szintúgy a keblére öleli őket, mint azokat, a kik a családjuk származását egészen Árpádig viszik fel, vagy vélik felvihetni.

De legyenek tisztában úgy bel- mint külföldi ellenségeink azzal is, hogy, mégha törésre kerülne is a dolog, – a mit Isten mindnyájunktól távol tartson. – a magyarság meg tudja majd védeni e hazában nemcsak a maga existenciáját, hanem a maga supremacziáját is, és pedig nemcsak a maga erejére támaszkodva, hanem támaszkodva a germán és a szláv népfajok közti európai egyensúly fentartása tekintetéből nélkülözhetlen magyar állam létezésének a szükségessége iránt érzékkel bíró s politikájuknak érvényt is szerezni képes európai illető nagyhatalmaknak a kimaradhatatlan segítségére is.

VII.

De hát a magyar nyelv, a magyar nyelv: ez az idegen-szerű, az európai árja népeknek, az ó-indiai szanszkrit nyelvből, mint közös ősforrásból eredő nyelveitől, a szókincsére nézve általában, a szerkezetére nézve pedig több tekintetben lényegesen elütő nyelv, a melyet – ellenségeink állítása szerint, – nehéz megtanulni.

Hát a magyar nyelv ellen emelt kifogások is csak szintoly gyenge alapon állanak, mint a magyar nemzet mint népfaj ellen emelt, általam már megczáfolt kifogások.

S itt legelőször is konstátálom azt a történeti tény, hogy a magyar nyelv azt, hogy mint finn-ugor népcsaládbeli nyelv, itt, az európai árja népek nyelveinek a tengerében mint egy sziget fenmaradt, – egyenesen Rómának, a Pápaságnak köszönheti. Mert, ha Szent István király, az apostoli magyar király, Róma helyett Byzanczot választja, s a nyugoti kereszténység helyett a keleti kereszténységet

hozta volna be az országban, – a magyar nyelv éppen úgy járt volna, mint ahogy járt a bolgár nyelv, ez a szinte finn-ugor eredetű volt nyelv, a melyből azonban immár egy évezred óta csak a bolgár nemzetnek a pusztán ethnikus neve maradt fenn, egyéb pedig teljességgel semmise. Szakasztott ugyanily módon járt volna tehát a magyar nyelv s vele a magyar nemzetiség is, ha ez, egyházi tekintetben Róma és a pápa helyett Byzanczhoz, a konstantinápolyi oekuméni patriarchához csatlakozott volna.

A keresztény hitre tért magyarságnak és a nyelvének tehát az volt a szerencséje, hogy első, nagy királya Róma mellett döntvén, a római egyház (holt nyelvű) latin liturgiájának természetesen nem lett semmi nyelvátalakító szerepe a magyarság között.

A görög egyházban liturgikus nyelv ellenben az, a mely az egyház által mint ilyen el van ismerve. Ez a liturgikus nyelv pedig Európában, a görögön kívül, az örmény, a romün, meg az ó-szláv nyelv. így jutottak tehát a bolgárok (az országukban volt szláv népelemek nyelvének a hatásán kívül,) a szláv nyelvhez, a mely speciális szláv nyelvüknek oly nagy szerepe lett aztán a szlávság terén, hogy az oroszok egyenesen őtőlük, a bolgároktól vették át a cyrill-írást, úgy, hogy a bolgár meg az orosz cyrill-írás teljesen egy és ugyanaz; míg a szerb cyrill-írás, a bolgár-orosz betűktől elütő több betűje miatt, egy külön, önálló cyrill-írást képez.

Az ma már csakis akadémikus jelentőségű kérdés lehet, hogy váljon a magyar nép Szent István király korában megkaphatta volna-e a keleti egyháztól liturgikus nyelvül a magyar nyelvet vagy nem, ha a keleti egyházhoz csatlakozott volna. Abból a tényből azonban, hogy a keleti egyház a bolgároknak nem adta meg a bolgár liturgikus nyelvet, következtethető az is, hogy a magyaroknak se adta volna meg a magyar liturgikus nyelvet; de ezt meg se adhatta volna, mert hisz akkor még nem létezett magyar biblia-fordítás, holott az ó-szláv biblia-fordítás akkor már megvolt. Tény azonban az, hogy még napjainkban sincs elismerve a magyar liturgikus nyelv, se a görög-keleti egyházban, se a görög-katholikus egyházban, s így azok a magyarok, a kik a görög-keleti szerb vagy romün egyházaknak vagy pedig a görög-katholikus

likus egyháznak a hívei, még ma is ezen egyházaknak a liturgikus nyelvén kénytelenek énekelni a templomi énekeket; – noha újabban a római szentszék hallgatólagos belenyugvásával, a magyar nyelvű hívekből álló számos görög-katholikus parochiában, mint Hajdu-Dorogon, Budapesten sat, az egyházi nyelv mostmár a magyar. De még nem mindenütt, a mi aztán anomáliákra vezet.

Például több évvel ezelőtt egy görög-katholikus magyar lelkész az egyik fővárosi hírlapban egy cikket közölt, a melyben, sürgetve a görög-katholikus magyar egyházi nyelvnek a hivatalos elismerését s a magyar parochiákban való általános behozatalát, – egyebek közt a következő jellemző adatot is hozta fel A görög-katholikus ó-szláv rituáléban van a többi között egy templomi ének, a mely így kezdődik:

»*Frisedsi szlncze na zapad*«, – a mi magyarul annyit tesz, hogy: »*A nap nyugotra érvén.*« Ezeket a szláv szavakat persze a magyar hívek nem értik. De, mivel énekelni akarnak, s kell is nekik, az énekhez pedig szöveg is kell, – az egyik parochiában a következő magyar szöveget komponálták a hívek az énekhez, illetve következőleg »fordították« magyarra a fentebb közölt ó-szláv éneksort, az egyes szláv szavak kiejtésével lehetőleg összehangzólag:

»*Pr..ed s a szent szén az apád.*«

Elképzelhetni mármost, hogy az ilyen kezdet után hogyan szólhatott (s talán szól ma is,) azon ó-szláv templomi ének többi részének, az illető parochiabeli hívek által komponált magyar szövege, »műfordítása«.

Hát biz ez furcsa állapot. Ma már persze, az ó-szláv egyházi nyelv mellett se szlávósodnak el, illetőleg vissza, a ruthénekből (kis-oroszokból) lelkes magyarokká lett görög-katholikus hívek. De Szent István király korában, ha behozták volna valamennyi magyar plébániában az ó-szláv egyházi nyelvet, s a magyarok szláv nyelven fenekeitek volna a templomi énekeket, – ezen a réven múlhatlanul el is szlávósodtak volna, amint teljesen elszlávósodtak bolgár fajrokonai, – a kik ellen, – mellesleg megjegyezve, – noha szinte finn-ugor fajbeli eredetűek, nem hallatszik semmiféle kifogás Európában, és senkise emlegeti nekik azt, hogy »menjenek vissza Ázsiába, ahonnét jöttek«. Nem emlegetik pedig nekik, a bolgárok-

nak, ezt még a balkáni árja fajú népek sem, a melyeknek pedig a bolgárok útjokban vannak, s a jövőben előreláthatólag még inkább útjokban lesznek. Pedig hát a dolog úgy áll, hogy a bolgárok vérszerint kevésbé vegyültek össze európai árja fajbeli népelemekkel, (németekkel éppen nem,) mintsem a magyarok; viszont azonban az ötszáz éves török uralom alatt a bolgárok török vérvegyüléket kaptak; sőt egy részük, török elnyomók kedvéért, annak idején a mohamedán hitre át is tért, a kiket emiatt »pomák«-oknak neveztek el, s így hívnak ma is, a mely szláv szó azt jelenti, hogy a törököknek »segítők«; – holott a magyarság, daczára az ellene a törökök által másfél évszázadon keresztül folytatott kegyetlen irtó háborúnak, – nem kereste adáz ellenségeinek és pusztítóinak a kegyelmét azzal, hogy bármilyen csekély részben is mohamedánná lett volna, megtagadva ezzel őseinek keresztény hitét. – A mi pedig a bolgároknak török vérről való vegyülését illeti, (a finn-ugor eredet mellett,) tán annak is tulajdonítható az, hogy az ötszáz éves rabság alól felszabadult s rövid néhány évtized alatt oly szép fejlődésnek indult konszolidált államot berendezett bolgár nemzet, napjainkban viszont meg a balkáni népek között készül vinni azt a szerepet, a mely szerepet viszi a csuka a ponty-tóban, ellensúlyozva a Balkán félszigeten az ottani népeknek a mi érdekeinkre: a magyar nemzet érdekeire is hátrányosan kihatható nagyzási törekvéseit, – daczára annak, hogy a görög, a szerb és a romün királyságok mellett, még mindig késik a bolgár *királyságnak* a proklamálása.

Ezen – alkalmoszerű, de szükségesnek mutatkozott – kitérés után, visszatérve a tulajdonképpeni tárgyra, – itt még csak azt jegyzem meg, hogy mit jelentett volna Európára s ennek történetére nézve az, ha a magyar nemzet Szent István király korától kezdve elszlávosodott volna, – azt szükségtelen bővebben fejtegetnem: Európa térképe bizonyára másképp nézett volna ki nemcsak a középkorban, hanem másként nézne ki napjainkban is.

A nyugoti keresztény egyház révén azonban a magyar nemzet, a magyar nyelvvel együtt, megmaradt magyarnak.

VIII.

A mi mármost a magyar nyelv megtanulhatásának az állítólagos nehézségét illeti, (s itt áttérek a kultúrtörténetemnek általában egyik elismerten legnehezebb agara ' az összehasonlító nyelvészetre,) – hát itt először is azt jegyzem meg, hogy valamely nyelv megtanulásánál nem a nyelvnek a szerkezeti szabályai képezik a legnagyobb feladatot; mert ezeket a szerkezeti szabályokat csak egyszer kell megtanulni s érti az ember egyszer mindenkorra az egész szerkezetet; hanem a legnagyobb feladatot a megtanulni akart nyelv szókincsének az elsajátítása képezi, a mely szókincs, kultivált nyelveknél, mint a milyen a magyar is, szómennyiségre nézve körülbelül egy és ugyanaz, s így magyar szó sincs több, mint akár német, francia, angol vagy szláv sat. szó. Ha tehát valaki rászánja magát arra, hogy a saját anyanyelvén kívül még egy vagy több más nyelvet is megtanul, úgy a legfőbb gondját az fogja képezni, hogy a sok ezernyi szót bemagolja.

Ebben a tekintetben azonban vannak könnyebbségek, vannak egyes kivételek, a melyek azonban csak a most konstatált általános szabályt erősítik meg. Ilyen könnyebbségek például: hogy, a ki a latin nyelvet bírja, – erre persze elég azt csak irodalmilag érteni, nem pedig egyszersmind beszélni is, – az könnyen sajátíthatja el az olasz, a francia, a spanyol, a portugál nyelveket, a mely nyelvek szókincsének túlnyomó része latin eredetű. De aránylag könnyen megtanulhatja a latinul tudó az angol nyelvet is, noha ez alapján véve egy elrontott német nyelv, s emiatt meg a német ember is aránylag könnyen megtanulhat angolul és viszont. Az angol nyelvben foglalt temérdek latin szó azonban – mellesleg megjegyezve, – nem közvetlenül a latin nyelvből lett, a római uralom alatt átvéve, mert a római uralom a brit szigeten aránylag későn kezdődött s aránylag korán végződött, s így a latin nyelv tekintetében se hagyott ott mélyebb nyomokat; – hanem az angol nyelvben foglalt latin eredetű szók közvetve a francia nyelvből mentek át az angol nyelvbe, és pedig az elfrancziásodott normannok útján, a kik Hódító Vilmos idejében, az 1066. évben a legutolsó meghódítói lettek a négy hódításon keresztülment brit

szigetnek. Azonban ezeket a francziából átvett latin szavakat, úgy mint a germán eredetű szavakat is, az angol a kiejtésnél olyannyira elferdíti, hogy az angol nyelvet csak könyvből tanuló, latinul értő ember képes csak felismerni számtalan angol szónak a latin eredetét. A számtalan ilyen szók közül e tekintetben itt például felhozom a »récapitulation« (= rövid összefoglalás, rövid ismétlés,) francia szót, a mely ugyanaz, mint a latin »recapitulatio« szó. Ez a szó az angol nyelvben szinte »recapitulation«-nak van ugyan írva; de, míg a francia ezt a szót, csekély módosítással úgy ejti ki, hogy »rekapitulaszion«, – addig az angol ezt a szót úgy ejti ki, hogy: »rikepittyuleesn«, – a miből már az az angolul csak a gyakorlatból tanuló ember, még ha tud is latinul, csak hosszas fejtörés után veheti ki, hogy ez a csodálatos szó voltaképpen a latin »recapitulatio«. Hasonló módon lesz. például, a latin »oppugnare« (= ostromolni) szóból az angol »oppugn« szó a kiejtésben »appjún«, – az »optio« (= választás) latin szóból az angol »option« szó a kiejtésben »apsn«, – a »species« (= faj, nem) latin szóból az angol (szinte) »species« szó a kiejtésben »szpízis«, – sa »virtus« (= erény) latin szóból az angol »virtue« szó a kiejtésben »vercsju«. S ez így van többé-kevésbé, a latin nyelvből származott valamennyi angol szóval.

De a latinul tudó ember meglehetősen könnyen sajátíthatja el a romün nyelvet is, de csakis könyvből az irodalmi nyelvet; mert a modern romün nyelvészek, hogy a romün nyelvnek a latin nyelvvel való rokonságát minél meggyőzőbben demonstrálják, meg hogy nyelvüknek a szókincsét szaporítsák, sok olyan latin szót is fölvettek a romün szótárba, a melyről maga a romün nép semmitse tud, s csak lassankint, az irodalmi nyelv után kezdi maga a romün nép is azokat az életben használni. De nemcsak a latin nyelvből, hanem más román nyelvekből is egyszerűen átvettek a romün nyelvészek egyes szókat; például, mivel a romün nyelv egyáltalán nem ismeri a »már« (németül: »schon«) igehatározót, hát úgy segítettek magukon, hogy a francia nyelvből egyszerűen változatlanul átültették a romün nyelvbe a »déjà« (olv. »dezsá« = »már«) adverbiumot. Aztán meg, miként fentebb már kifejtettem, az etymologikus latin írásnak a behozatalával is igyekez-

tek, az általam már ismertetett módon, nyelvüknek a latin nyelvvel való, különben kétségtelen rokonságát minél szemléltetőbbé tenni. Ez pedig – szerintük – annyival inkább szükséges volt, mert a kiejtésnél a latin eredetű szókat a romün ember szintűgy elferdíti, mint akár az angol. Például, a sok közül: a latin »quando« (= »mikor«) szóból származó romün szó a »künd«, – a miből hallás után ugyan alig vehető ki az, hogy ez a latin »quando« szó akar lenni; de már ha latin írásilag azt látjuk, hogy »când«, ebből már könnyen kitalálható, hogy ez a latin »quando« szóval ugyanazonos. Még egy példa: A »kéz« magyar szó romün nyelven (a kiejtés szerint) »münö«, a melyből alig veheti ki valaki, hogy ennek a romün szónak az édesapja a »manus« latin szó; de, ha írásilag ezt látjuk: »maná«, akkor már láthatjuk a latin eredetet.

Továbbá – miként már említettem, – aránylag könnyű a német embernek angolul megtanulni, s viszont az angol embernek németül; mert az angol nyelv, mint mondtam, alapjában véve, egy elrontott német nyelv; noha tán ugyanannyi latin szó van benne, mint amennyi német szó; a nyelvszerkezet azonban, néhány, alább is ismertetendő igen lényeges eltéréssel, egyezik a némettel. Ámde a kiejtésben az angol szintűgy elferdíti a német eredetű szókat is, mint a latin (francia) szókat. Például, a »to make« szót az angol úgy ejti ki, hogy »tu meek«, a miből még a német ember se igen veheti ki, hogy az voltaképen az ő nyelvének a »zu machen« (= tenni) szava akar lenni. így lesz aztán például a »midnight« (németül »Mitternacht = éjféli«) angol szóból a kiejtésben »midnejt«, – a »new« (németül »neu = új«) angol szóból »nyu«, – a »right« (németül »recht = helyes vagy jog«) angol szóból »rejt«, – a »homestead« (németül »Heimstätte = az otthon«) angol szóból »hoomszted« *) sat. sat.

*) Ez a (magyarosan írva) *homszted* angol szó rövid idő múlva nyilván polgárjogot fog nyerni s közkeletű lesz nálunk magyaroknál is, annak a folytán, hogy előreláthatólag rövid idő múlva tárgyalás alá kerül majd a képviselőházban az »*Oththonról*«, helyesebben az *otthon mentesítéséről* (homestead-exemptióról) szóló kormányjavaslat. S ezzel egyúttal nekem is elégtétel lesz szolgáltatva azért, hogy a 18 évvel ezelőtt, 1890. november 5-ikén a képviselőház

Hogy az egyik szláv nyelvet beszélő ember a legnagyobb könnyűséggel sajátíthatja el a többi szláv nyelvet, sőt tanulás nélkül is úgy ahogy meg is érti, például a tót megérti a csehét és viszont, a szerb megérti a horvátot és viszont, – azt nem is kell bizonyítgatnom; mert a gyökszavak az összes szláv nyelvekben körülbelül egyek és ugyanazok, valamennyien a közös ó-szláv nyelvből vevén az eredetüket. Legfőleg a latin írást elfogadott szláv nemzetiségekhez tartozóknak kell, ha könyvből akarnak oroszul, bolgárul vagy szerbül megtanulni, először is a cyrill-írással megismerkedniök.

De már például a latin nyelvet nem értő német vagy szláv embernek szintoly nehéz elsajátítania a francia, az olasz meg a többi román nyelveknek a szókincsét, mint akár a magyar nyelvnek a szókincsét; sőt a német nyelvet egyáltalán minden más nemzetiségű embernek nehéz elsajátítania, lévén a német nyelv az összes európai nyelvek között a legnehezebben megtanulható nyelv, s éppen ezért nem is képes hódítani sehol a világon. A német nyelv pedig főleg azért a legnehezebb nyelv, mert, míg a román nyelvek főneveinek csak két neme (genus) van, t. i. azok vagy hímneműek vagy nőneműek, sőt pláne a magyar

elé terjesztett, »Az otthon mentesítéséről« szóló törvényjavaslatomat abban az időben tárgyalás alá se vették, mert az indokoló beszédem elmondása után csakis heten (mondd: heten) szavaztak a törvényjavaslatom tárgyalás alá vétele mellett. Pedig hát az én törvényjavaslatom szinte az északamerikai Unióban létező homestead-exemptionális törvények alapján készült, úgy amint a mostani kormányjavaslat is. A legfőbb érv az én törvényjavaslatom ellen akkor az volt, hogy »a homestead-exemptió intézménye még Amerikában, a saját szülőhazájában is divatját múlta«. Most persze nem múlta a divatját: most 18 év után, s a mostani kormányjavaslatra már bizonyára nem heten fognak szavazni, hanem aztán egyhangúlag megszavazza majd a képviselőház. – Hát így jártam én valamennyi reformjavaslatommal s indítványommal, a melyek között ott van még: a vasutállamosítás, a börzeadó, az uszortörvény, az ingó dolgok részletfizetés melletti eladásának szabályozása (a mely legutóbbi tárgyra nézve szinte készen van egy törvényjavaslat az igazságügyministeriumban,) s az indítványaim és javaslataim tételkor az illetékes körök mereven visszautasították azokat; utóbb azonban, rövidebb-hosszabb idő elteltével, egymásután életbeléptették az általam javasolt intézkedéseket.

nyelvnek egyáltalán nincs is genusa, a mi óriási könnyebbség a magyarul megtanulni akarókra nézve: – addig a német nyelvnek, éppen úgy mint a latinnak, három neme van, t. i. hímnem, nőnem és semleges (neutrum): t. i. a tipikus »der, die, das«; igen, ez a rettenetes »der, die, das«, a mely formálisan megkeseríti annak a halandónak az életét, a ki németül akar megtanulni, akár könyvből, akár pedig gyakorlatból. Emiatt a »der, die, das« miatt úgyszólván lehetetlen tökéletesen elsajátítani a német nyelvet, s nyilván éppen emiatt a praktikus angolok teljesen szakítottak is e tekintetben a német nyelvvel, sőt nemcsak ezzel, hanem valamennyi többi európai árja nyelvvel is, mert az ő nyelvükben az összes főneveknek csak egy neme van (a mi lényegileg egyre megy ki azzal, hogy nincs nemük,) vagyis az összes szók semlegesek, (»it« = »ő« vagy »az«,) – kivéve egyes egyedül az emberekre vonatkozó személyes és tulajdoni névmások (pronomina) harmadik személyét, de itt is csakis az egyes számban (singularis), a melyek a férfiakra nézve »he«, olvasd: »hí« és »his«, olv. »hisz« (= »ő« és »övé«,) a nőkre nézve pedig »she«, olv. »sí« és »her«, olv. »hör« (= »ő« és »övé«)

Sőt az angol nyelv úgy kidobta magából a »der, die, das«-t, hogy az artikulusa (mint a változatlan magyar »a«, illetve a magánhangzók előtt »az«) az összes főneveknél csak a változatlan »the«, – a mi a kiejtésben a »zi« és a »di« hangok között álló, félig sziszegő, sajátságos módon hangzik. Hogy mennyire nincs teljességgel semmi érzéke az angolnak a »der, die; das« iránt, arra nézve egy jellemző történetke van, a mely, ha meg nem történt vala is, de találó adomának méltán beillik. Az egyik északamerikai városban egy előkelőbb német hölgy beperelt egy másik német hölgyet becsületsértés miatt azért, hogy ez őt, tanuk hallatára »das Mensch«-nek mondta, a mi magyarul körülbelül annyit tesz, hogy egy »laza erkölcsű fejjérp vagy vászoncseléd«. Az esküdt-széknek csupa angolokból álló tagjai aztán tolmács által megmagyaráztatták maguknak, hogy mi az értelme a »Mensch« német szónak; mire aztán a tolmács megmagyarázta az esküdteknek, hogy a »Mensch« német főnév, ha a »der«, artikulus áll előtte, akkor annyi(tesz,

hogy »az ember«; ha ellenben a »das« artikulusz áll előtte, akkor annyit tesz, hogy »laza erkölcsű fejjérp vagy vászonceléd«, – a mi egy előkelő, tisztességes hölgyre nézve nyilvánvalólag a legsúlyosabb becsületsértést magában foglaló kifejezést képez. Ennek a hallatára az esküdtek egyhangúlag azt mondták, hogy: »Hisz ez tisztán bolond beszéd; mert a »Mensch« szó előtt akár »der« áll, akár »das«, az mindegy, mert a »Mensch« csak »Mensch«, vagyis »ember«. Mivel pedig valaki azzal, hogy mást »embernek« mond, nem követ el becsületsértést, tehát a panaszlott nem is követte el a becsületsértés vétségét.« Mire aztán egyhangúlag felmentő verdiktet is hoztak,

Mindezekből pedig nemcsak az is folyik, hogy az angol nyelvnek az elsajátítása a magyar emberekre nézve s viszont a magyar nyelvnek az elsajátítása az angol emberekre nézve rendkívül meg van könnyítve; hanem folyik az is, hogy nemcsak az angol, hanem a magyar nyelvnek az elsajátítása is, a genusnak (nemnek,) meg a »der, die, das«-nak a teljes hiánya miatt, valamennyi többi nemzetiségű emberekre nézve is rendkívül meg van könnyítve.

A német »der, die, das«-szal kapcsolatban itt még megjegyzem azt, hogy igaz, hogy a szláv nyelvek főneveinek is három nemük (genus) van. Csakhogy a szláv főnevek utolsó betűjéből majdnem mindig teljes biztonsággal lehet, már az első tekintetre, következtetni arra, hogy azok hímneműek, nőneműek, vagy pedig semlegesek-e. (S ugyanez áll a kétnemű román nyelvek him- és nőnemű főneveire nézve is.) Aztán meg a szláv nyelvek egyáltalán nem is ismerik az artikulust, úgy amint a latin nyelv se ismeri. így tehát a szláv nyelveknek sincs »der, die das«-uk, a melyek a németül tanulóknak folytonos kétkedést, fejtörést okoznak, azért, mert a német nyelvben arra nézve, hogy mely főnevek hímneműek, melyek nőneműek és melyek semlegesek, (eltekintve egyes kivételektől, mint például, hogy a »-heit« és »-keit« végződésű főnevek, mint: »Menschheit«, »Heiterkeit« sat. mind nőneműek, a »-chen« meg »-lein« végződésű kicsinyítő szók (diminutivumok) pedig, például »Männchen«, »Töchterlein« sat. mind semlegesek; semleges pedig még ez a két szó is, daczára annak, hogy »emberkét«, illetve

»leánykát« jelentenek; sőt még maga a »Mädchen = leány« szó is semleges,) – nem léteznek biztos, általános szabályok, úgy, hogy vannak szavak, a melyekre nézve megesküdnék az ember, hogy például hímneműek, s ha aztán felüti a szótárt, látja, hogy bizony nem hímneműek, hanem vagy nőneműek vagy pedig semlegesek és megfordítva. Vannak továbbá egyes szavak, a melyeket lehet egy és ugyanazon értelem mellett, »der«-rel is, meg »das«-szal is használni, – meg vannak olyan szavak is, a melyek, ha többféle értelmük van, a különböző értelemhez képest vagy hímneműek vagy másneműek, mint például az imént exemplifikált »Mensch« szó, meg például a »Verdienst« szó, a melynek, ha »das« áll előtte, »érdem« az értelme, ha pedig »der« áll előtte, akkor »kereset, keresmény« az értelme sat. sat. Szóval, a német nyelvnek még csak, a főnevek nemére nézve útmutatásokat tartalmazó »Quae maribus«-a sincs, a melylyel annyira gyötört bennünket fiatal korunkban a gymnáziumban a latin tanárunk.

De ezenkívül a német nyelvnek még ma sincs végleg megállapodott helyesírása (orthographiája), mint van a román nyelveknek meg az angolnak, de meg a legtöbb szláv nyelvnek is, és tegyük hozzá: mint van végleg megállapodott helyesírása a magyar nyelvnek is. Hisz a német nyelv terén éppen napjainkban a nyelv-reformálás munkája van folyamatban, a mely, egyebek közt oda is törekszik, hogy bizonyos fölösleges betűk hagyassanak ki a német szavakból. Például a »h« betűt, ahol csak lehet, kipuskázzák, s így aztán a régi »Thür« (= ajtó) helyett a németek ma már »Tür«-t, a »thun« (= tenni) helyett ma már »tunt«-t, a »Muth« (= bátorság) helyett ma már »Mut«-ot írnak sat.; – továbbá a kettős »m« betű helyett sok esetben ma már csak egy »m«-et írnak, például a régi »säwmtlich (= valamennyi) helyett ma már »samtlich«-et írnak sat.; – a »niss« végzetű főneveknél pedig a második »s«-t elhagyják, s így lesz például a »Finsterniss« (= sötétség) szó ma már »Finsternis«-nek, a »Verhältniss« (= viszony) szó meg »Verhältnis«-nek írva sat.; – a régi »ueber« (= fölött) helyett meg ma már »über«-t, a régi »üebel« (= baj, rosszul) helyett ma már »Übel«-t írnak sat. sat. Ezeket a nyelvreformokat azonban, a német

partikularizmus mellett, az egész németiség nem fogadta el; következőleg az egyik német tartományban, illetve az egyik országban az új szabályok szerint, a másokban pedig még mindig a régi szabályok szerint írnak. Nálunk Magyarországon is a budapesti német lapok egy része még mindig a régi német orthographiával ír. – Aztán meg még ma is ingadozik a német helyesírás például az ilyen szóknál: »giebt« vagy »gibt« (= ad), »studieren« vagy »studiren« (= tanulmányozni) sat. sat.

Ezért is hangzik fel a fejüket a legújabb időben nagynehezen a német nyelv megtanulására ráadó francziák részéről a német nyelv ellen az az ellenvetés, hogy az voltaképpen egy még »lebegő« nyelv, a mely még ma sincs végleg kialakulva, amint végleg kialakulva van a francia nyelv és pedig már több mint kétszáz év óta, az orthographia tekintetében is.

IX.

Hogy mármost a magyar nyelv mennyivel könnyebben sajátítható el, mint a német nyelv, az a mondottak után is, bővebb magyarázatra nem szorul. Sőt a magyar nyelv még a francia meg az angol nyelvnél is könnyebben sajátítható el, és pedig főleg azon okból, mert, míg a francia meg az angol nyelvek etymologikus (a szószármazáson alapuló) helyesírásos nyelvek, addig a magyar nyelv (miként a többi között az olasz nyelv és a szláv nyelvek is,) fonetikus (a szókiejtésen alapuló) helyesírásos nyelv. Mert a magyar úgy ír, ahogyan beszél, s a betűket úgy ejti ki, ahogyan azokat az európai nyelvek többsége használja: hogy praecisebb legyek, hozzáteszem: ahogyan azokat a latin nyelv használja; s csakis az »s« egyszerű mássalhangzónak, a mely úgy ejtetik ki mint a német »scharf« (= éles) szóban az »sch«, s a »c« (»ez«) mássalhangzónak, a mely úgy ejtetik ki, mint a »Zahl« (= szám) német szóban a »z« (= »§«) betű, (mert a magyar »z« betű mindig csak »z«, mint a német »leise = halkan« szóban az »s«,) – meg az összetett mássalhangzóknak s egyes magánhangzóknak a kiejtése módját kell megtanulni, így a magyar »cs« úgy ejtetik ki mint a »Mensch« (= ember) német szóban az »sch«; – a magyar »gy« úgy ejtendő

ki mint »dj«, de teljesen összeolvasztva a két betűt, miként a tót nyelvben a »d« a »medvéd« (= medve) szóban; – az »ny« úgy mint a francia »montagne« (= hegység) szóban a »gn«; – az »sz« úgy mint a német »Presse« (= sajtó) szóban a két »ss«; – a »ty« úgy ejtendő ki mint »tj«, de a két betűt teljesen összeolvasztva, mint a tót nyelvben a »t« betű a »mat« (= anya) szóban; – a »zs« pedig mint a »général« (= általános) francia szóban a »g« betű. – A magyar magánhangzók kiejtésére nézve pedig a szabályok a következők: az »a« úgy ejtendő ki mint az »all« (= minden) angol szóban az »a«; – a hosszú »á« mint a német »Aal« (= angolna) szóban a két »aa«, vagy az angol »star« (= csillag) szóban az »a«; – az »e« vagy zárt »e« mint a »jede« (= minden, mindegyik) német szóban az »e«, vagy pedig nyílt »e«, mint a »Herr« (= ur) német szóban az »e«. Hogy mikor kell zárt, illetve nyílt »e«-t használni a kiejtésben, arra nézve szintűgy nincs a magyar Írásban külön jelzés, mint a német írásban sincs; azt csak a gyakorlatból lehet megtanulni, éppen úgy mint a német nyelvben is. Továbbá a hosszú »é« a magyarban úgy ejtendő ki, mint a német »mir« (= nekem) szóban az »i« vagy a »hier« (= itt) német szóban az »ie« összetett magánhangzók; – az »i« mindig csak »i«; – az »o« szinte mindig csak »o«, mint a németben vagy szlávban; ellenben a hosszú »ó« úgy ejtendő ki mint a német »nur« (= csak) szóban az »u«; – az »ö« mint a németben az »ö«; – az »ő« pedig mint a »für« (= ért, érte) német szóban az »ü«; – s végül »u« mint a német »Ungar« (= magyar) szóban az »u«; – az »ü« pedig úgy ejtendő ki mint az »über« (= fölött) német szóban az »ü«. Ezeknek a betűkiejtési szabályoknak a szemmeltartása mellett aztán mindenki azonnal korrektül olvas magyarul.

A magyar nyelvnek ezen fonetikus, egyszerű helyesírási természetével ellentétben, például a francia s még inkább az angol nyelv szavai kiejtésének könyvből való megtanulása már igen nehéz; sőt az angol nyelv szavai kiejtésének könyvből való megtanulhatása óriási türelmet, és kitartást igényel, – lévén mind e két nyelv kiválólag etymologikus nyelv és pedig a latin szószármazáson (az angol hozzá még a germán szószármazáson is,) alapuló

helyesírási nyelv. Így aztán ez a két nyelv körülbelül úgy írja a bennük levő tömegtelen sok latin szót, ahogy ezek a latin nyelvben írva vannak; de már a szavak kiejtése, főleg az angol nyelvben az írástól a legtöbb esetben egészen eltér. A francziák ezen az állapoton – a mely a gyerekeknek az anyanyelv írására való oktatásánál is óriási nehézségeket okoz, – éppen napjainkban úgy akarnak segíteni, hogy lassankint át akarnak menni a fonetikus helyesírásra; ámde a francia nyelvészek túlnyomó többsége kézzel-lábbal ellenzi a fonetikusoknak ezt a francia nyelv ellen intézni akart »merényletét«. A konzervatív angol meg persze hallani se akar a maga legeslegesetymologikusabb nyelvének fonetikus irányban való reformálásáról. S azért az angol nyelvnek a szókiejtése – noha maga az angol nyelv, egyszerűség tekintetében az összes európai nyelvek között, a magyar nyelv mellett, a legelső helyet foglalja el, s ez okból méltán »philosophikus« nyelvnek is mondják, – éppen a maga rideg etymologikus helyesírása miatt, grammatikából és szótárból csakis óriási szorgalommal tanulható meg, és pedig legfőképp azon okból, mert az írásban az egyes betűk átváltozásai (éppen úgy mint a latin nyelvben is,) semmiféle jelekkel (pontokkal, vonásokkal) sincsenek jelezve, úgy amint jelezve vannak úgy a magyar mint a német nyelvben is, például az »o«-ból származott »ö«, meg az »u«-ból származott »ü« magánhangzók; s így az angol, írásilag változatlan magánhangzók valamennyijének két, sőt 3–4-féle különböző kiejtése is van. így az angol »a« vagy hosszú (zárt) »e« (= ee), vagy hosszú »á«, vagy mély »a«, vagy nyílt »e« (= a); – továbbá az »e« vagy zárt »e«, vagy »ö« vagy »i«; – az »ea« összetett magánhangzó pedig vagy zárt rövid »e«, vagy pedig hosszú »í«; – az »i« vagy csak »i« vagy zárt »e« vagy »ö«, vagy pedig »ej«-nek ejtendő ki; – az »o« vagy csak »o« vagy pedig »a«, vagy »ö«; – az »u« vagy »u« vagy »ö«, vagy pedig »ju«; mert az »u« betűt az angol nyelvben rendszerint az »oo« kettős magánhangzó vagy részben a »w« ,mássalhangzó képezi; az »ou« összetett betű meg vagy »au« vagy pedig »ö«; – s végül az »y« vagy csak »y« (= i) vagy pedig »ej«. – Hogy az egyes magánhangzókat mikor, miként kell így vagy amúgy kiejteni, arra nézve

egyáltalán semmiféle szabály sincs; hanem avégből az angol szótárakban a magánhangzók fölé, és pedig valamennyi szóban minden magánhangzó fölé számjegyek: 1, 2, 3, 4; vannak nyomtatva, s hogy mit jelentenek ezek a számok, arra nézve a szótárhoz egy táblás összeállítás van csatolva, a melyben útmutatás foglaltatik arra nézve, hogy az egyes szavakban a különböző számokkal ellátott magánhangzók mikép ejtendők ki. Hogy emellett a valószínűsleges betűkiejtési, illetve szókiejtési galimathias mellett miféle furcsa helyzetek állhatnak elő, arra nézve szolgáljon a következő történetke, a mely, lehet, hogy csak adoma, de bizony igen találó adoma. (Se non è vero, è ben trovato, – mondja az olasz.)

Egy, Németországból az északamerikai Egyesült-Államokba kivándorolt s New-Yorkban megtelepült kereskedőnek a családi neve »Abel« volt. Ez az Abel nevű kereskedő aztán New-Yorkban boltot nyitván, a cézegtáblájára a vezetéknévét, (illetve utónevét, mert a magyaron kívül, az összes európai nyelvek tudvalevőleg a vezetéknévét a születési név *után* írják, noha a németek már kezdik e részben szinte gyakorlatba venni a raczionábilis magyar szokást,) – tehát az a német kereskedő a cézegtáblájára az utónevét a maga orthographiája szerint »Abel«-nek festette ki. Erre azonban, nagy csudálkozására, őt mindenki »Ebel«-nek hívta. Hogy tehát a cézegtáblája úgy is szóljon, mint ahogyan őt mindenki nevezte, átalakította a nevéét »Ebei«-re. Ekkor meg mindenki »Ibel«-nek hívta. Boszúságában aztán most meg »Ibel« nevet festetett a firmájára; de ekkor meg mindenki »Eubel«-nek (= Ejbel-nek) hívta; mire fogta magát az emberünk, s kiíratta a firmájára, hogy »Eubel«. Erre aztán meg mindenki »Jubel«-nak hívta. No, ha »Jubel«, hát legyen »Jubel« mondta magában, s ezt a nevet festette ki; a mire meg mindenki »Dzsöbel«-nek hívta. Emberünket a dolog fölötti mérgében már-már a gutaütés kerülgette, míg végre azt a tanácsot kapta valakitől, hogy mázoltassa a firmájára, hogy »Aabel«, s akkor majd mindenki »Abel«-nek hívja. S így is történt.

No már ilyen képtelenségek ugyan nem fordulnak elő a magyar nyelvvel.

Sőt a francziák meg az angolok még tovább is men-

nek, abban a tekintetben, hogy még magának a latin nyelvnek a szavait is a maguk nyelvének a szókiejtése szerint ejtik ki, s az iskolákban is így tanítják a latin nyelvet. Hogy aztán a francia s még inkább az angol ember latin olvasási módja miféle csodabogarakat produkál, arra nézve szolgáljon itt példakép a következő, tényleg megtörtént s a lapokban annak idején meg is örökített eset.

Az 1878-ki berlini kongresszus alkalmával Bismarck herceg egy alkalommal értekezletet tartva Disraeli (Lord Beaconsfield) angol miniszterelnökkel, Bismarck előtt Disraeli többször emlegette, hogy: »Keezösz bellej.« Bismarck herceg ezt a furcsa kifejezést persze nem értvén, megkérdezte Disraelitől, hogy mi az ördögöt jelent az, hogy: »Keezösz bellej?« Mire aztán kisült, hogy az voltaképpen a latin »casus belli« (= háboru-eset, háboru-ok) akar lenni, a mely latin szavakat az angolok a maguk nyelvének a szókiejtése szerint így mondják, sőt még az iskolákban is így tanítják.

Eltételezve azonban a helyesírás tekintetében a magyar és az angol nyelv között való diametrális ellentétől, – van a »der, die, das«-nak s a fentebb mondottak szerint általában a nemnek (= genus-nak) ezen két nyelvben való teljes hiányán kívül, még egy másik közös tulajdonság, egy másik igen lényeges parallelizmus is a magyar meg az angol nyelv között, a mely ennek a két nyelvnek az elsajátítását az európai többi nemzetiségekre nézve szinte igen megkönnyíti. Ez a parallelizmus pedig a következőből áll:

Ugyanis, míg a többi összes európai nyelvek a főnevek előtt használt mellékneveket a ragozásnál (deklinácziónál) egyeztetik a főnevekkel úgy az egyes mint a többes számban, addig a magyar meg az angol nyelvben a melléknév változatlan marad.

Vegyünk egy példát, szembeállítva itt egyrésről például a német, másrésről meg a magyar és az angol deklinácziót, vegyük például ezt a kifejezést: »A nagy ház«, angolul »the great house« (olvassd: d(z)i gret hauz«,) – németül »das grosse Haus«.

Egyes szám:

Németül: *Magyarul:* *Angolul:*

N o m i n a t i v u s :

Das grosse Haus. – A *nagy ház.* – The great house.

G e n i t i v u s :

Des grosser Hauses. – A *nagy házé.* – Of (olv: »av«)
the great house.

D a t i v u s :

Dem grosse« Hause. – A *nagy háznak.* – To the great
house.

A c c u s a t i v u s : mint a nominativus.

Többes szám:

N o m .: Die grosse?« Häuser. – A *nagy házak.* – The great
houses (olv.: *hauzisz*).

Gen.: Der grossem Häuser. – A *nagy házaké.* – Of the
great houses.

Dat.: Den grossem Häusern. – A *nagy házaknak.* – To the
great houses.

A c c u s a t i v u s : mint a nominativus.

S ez így van a partitiv alaknál is, mint például a
többes számban a következőkben:

Németül: *Magyarul:* *Angolul:*

Nom.: Grosse Häuser. – Na[^] házak. – Great houses.

Gen.: Grosser Häuser. – Na^{##} házaké. – Of *great* houses.

Dat.: Grossem Häusern. – Napházaknak. – To *great*
houses, sat.

Ugyanez a szabály áll a praeposíciók (postposíciók)
használata eseteiben is, a melyek természetesen a név-
ragozás megfelelő esetein alapulnak. Például, németül: »*in*
dem grosse« Hause«, magyarul »a *nagy házban*«, angolul
»*in the great house*«; úgyszinte: németül »*aus dem grosse*«
Hause«, magyarul »a *nagy házból*«, angolul »*out* (olv.:
aut) of the great house« sat. sat.

Hát ezek is lényeges könnyítések úgy az angol, mint
a magyar nyelvet megtanulni akarókra nézve.

A fentebbiekben ismertetett párhuzamosságok (paral-
lelizmusok) pedig bizonyítékok az angolnak meg a magyar-
nak a praktikus érzéke mellett, – a mely két nemzet-
nek a szellemi rokonsága különben az alkotmányos
kormányformának a XIII-ik században ezen két nemzet

részéről majdnem egyidejűleg történt behozatalában is nyilvánult, és pedig az angol nemzetnél a »Magna charta libertatum«, a magyar nemzetnél pedig az »Arany bulla« útján, – ez a két nemzet e tekintetben például szolgáltva egész Európának.

X.

A megelőző két pontban kiválólag csak a német, a francia meg az angol nyelvvel foglalkoztam, s kimutattam azt is, hogy mennyire nehezebb ezeket a nyelveket megtanulni, mintsem a magyar nyelvet. Most pedig foglalkozni fogok a magyar nyelvnek a szláv nyelvekhez való viszonyával.

S itt legelsőben is megjegyzem azt, hogy nyelvészek számítása szerint mintegy 700 szláv szó foglaltatik a magyar nyelvben. Én csak mintegy 400 gyökszóra nézve konstatáltam azt, hogy azok mint kétségtelenül szláv eredetű szók jöttek a magyar nyelvbe, – a mely 700, illetve 400 szláv szó azonban, ha a gyökszókból leszármatatott főneveket, illetve mellékneveket, igehatározókat (adverbiumokat) és igéket is vesszük, számra nézve bizony fölmehet 1000-ig, sőt többre is. Ezek a szláv szók pedig, legnagyobbbrészt, a magyarság által a honfoglaláskor az új hazában, főleg a Dunántúl (Pannoniában) talált ó-szloven (vend) nyelvből kerültek a magyar nyelvbe, a mely nyelvet beszélő szláv törzset Magyarországon, mint korábban már említettem, a magyarság teljesen elnyelte, magába olvasztotta. Mivel azonban a szláv gyökszók egyik és ugyanazok az összes szláv nyelvekben, természetesen megvannak azok nemcsak a mai (krajnai) szlovén nyelvben, hanem, némi csekély, kiejtésbeli eltérésekkel, a többi szláv nyelvekben is.

S éppen a magyar nyelvnek ez a szláv szavakkal való megtömöttsége vihetett valószínűleg némely szláv történetírót arra a képtelen állításra, hogy a honfoglaló magyarok voltaképpen szlávok voltak, s a magyar nép csak a később betelepült kunoknak a révén jutott a magyar nyelvhez. Persze ez éppen olyan abszurd állítás, mint másrésről abszurd állítás a magyar nemzet ellen ségeinek az az állítása, hogy mi magyarok: törökök, tata-

rok, mongolok vagyunk, a kiknek ennélfogva – szerintük – Ázsiában van a helyünk.

Nem lehet feladatomban, ezen fejtegetéseim keretében egy, ezen fejtegetéseim céljára szolgáló magyar-szláv szótárt összeállítva itt közölni, bemutatva abban azon, a magyar nyelvbe fölvetett szláv szók összes mennyiségét. Csakis általában annyit jegyzek meg, hogy a családra, a gazdaságra, a társas érintkezésre, a közéletre sat. vonatkozással bíró igen sok magyar szó kétségtelenül szláv eredetű, mint a sok között a következő magyar szók;

»Család, déd (déd-szülő), mostoha, unoka, cseléd, szolgál, bába, dajka, paszita. – Barát, társ, szomszéd, beszéd, hahota. – Csuda, malaszt (szláv: »milosty« – kegy, kegyelem), szerda (= a hét közepe), csütörtök (= a hét negyedik napja), péntek (= a hét ötödik napja). – Asztal, cserép, ábrázolat (szl.: »obraz« = kép), ablak, zává, kulcs, szoba, udvar, pincze. – Bika, bolha, csíz, csuka, galamb, medve, pióca, pók, rák, szarka, varjú, veréb, giliszta, ikra, raj. – Bab, cseresnye, dinnye, kalász, komló, konkoly, málna, mák, répa, rozs, széna, szalma, pelyva, szecska, pazdorja, szilva, tök, burján, pázsit. – Kalács, kása, kolbász, szalonna, pecsenye, tészta, zsír, pálinka, ebéd, uzsona, vacsora. – Abroncs, deszka, asztag, garmada, barázda, mesgye, borona, patkó, csolnak, iga, járom, kapa, kasza, kád, kosár, kalamász, máz, korcsma, patak, puszta, robot (szl.: »robota« = munka), róna, rosta, szány, szerkerce, szita, szikla, szikra, veder, villa, vihar, zálog. – Bognár, kádár, kovács, mészáros, takács. – Gúnya, pelenka, pakrócz, suba, szoknya (szl.: »szukno« = posztó). – Király, vajda, kopja, szablya, sisak, vitéz, kaloda, tömlőcz, rab. – Komor, néma, német. – Drága, szabad, tiszta. – Csinálni, csípni, kráogni, mérni. – Nos (szl.: »nuzs«; az igazi magyar kifejezés azonban erre a »nohát«), oat. sat.

Mindezek a magyar szók kétségtelenül szláv eredetű szavak. Vannak azonban olyan magyar szók is, a melyek látszatra szláv eredetűek ugyan, de nem lehetetlen hogy azok egyik-másik szláv nyelvbe a magyar nyelvből mentek át. Az ilyen szókat mellőztem is a fentebb közölt szóösszeállításban. Az azonban kétségtelen dolog, hogy viszont a többi között a »huszár« (a »huszár« különben

huszár a világ összes nyelveiben), a »csákó« sat. szavak a magyarból mentek át a szlávba s más nyelvekbe, főleg pedig a »kocsi« szó, a mely még a német (= Kutsche) meg az angol (= coach, olv.: »kooocs«) nyelvbe is átment s mint »cocher« (olv.: kosee = kocsis) a francia nyelvbe is, lévén tudvalevőleg a *kocsi*, vagyis a szijjakon (rugókon, tollakon) nyugvó jármű egy komárommegyei Kocs község-beli kovácsmesternek a találmánya.

Ezek után most még néhány, egyes vonatkozásokban való hasonlóságot, párhuzamosságot (parallelizmust) emelek ki, a melyek a magyar meg a szláv nyelvek között vannak, s az összes európai nyelvek közül csakis egyedül a magyar meg a szláv nyelvek között vannak.

Elsőben is ott van az a parallelizmus, hogy a magyar nyelv a tulajdoni névmásokat nem a főnév *előtt* használja, mint például a német a »*Mein Sohn*« sat. kifejezésben, hanem a magyar* azt mondja: »a fiam«. Hát ez így van a szlávban is; csakhogy ez nem ragasztja egy szóba a főnevet a tulajdoni névmással, hanem külön írja így: »syn moj« sat, úgy mint a latin is »filius meus« sat; – ugyszinte az »Istenem«, szlávul »Bozse moj«, éppen úgy mint a latinban is »Deus meus« sat.

A másik, igen lényeges parallelizmus a magyar meg a szláv nyelvek között abban áll, hogy az összes európai nyelvek közül egyedül csak ezek képesek egy és ugyanazon igéből, gyakorító (frequentativ), ismétlő (iterativ) és mozzanatos (semelfactiv) igéket képezni. Például, a német nyelvnek csak egy szava van a »menni« magyar igének az általános fogalmára nézve, t. i. a »gehen«; míg a magyar nyelv a »menni« igéből még a következő frequentativ igealakot is képezi: »mendegélni«; ugyszinte a hosszabb időtartamot kifejező iterativ (ismétlő) »járni« igéből, a mi a németben szinte csak »gehen«, – a magyar, a szlávhoz hasonlólag, még a következő frequentativ alakokat is képes alkotni: »járkálni, járkálgatni, járdalni, (el-) járogatni«. Továbbá például az »enni« ige általános fogalmát a német csak az »essen« igével képes kifejezni; míg a magyar (mint a szláv is,) az »enni« igéből a következő frequentativ igéket is képes alkotni: »eddegélni, eszegetni«. S így van ez majdnem valamennyi igével, és-

pedig úgy a magyar nyelvben, mint a szláv nyelvben is. Sőt a magyar még több frequentatív és iteratív igét képes egy és ugyanazon igéből származtatni, mintsem a szláv. Például itt van az alvásnak a gyengébb fokozatát kifejező »szunnyadni« magyar ige, a melyre a németnek csak *egy* kifejezése van, t. i. a »*schlummern*« holott a magyar még a következő frequentatív, illetve iteratív vagy pedig semelfectiv igealakokat is alkotja: »szunnyadozni, szundikálni, szunyókálni, (egyet) szundítani«; sőt ugyanezen fogalomra még a következő igealakjai is vannak: »bólogatni, elbólogatni, bóbiskolni, (egyet) bólintani«; de sőt még a »szenderegni« alakja is van. Úgyszinte itt van a »füttyülni« ige, a melyre németnek szinte csak az *egy* »*pfeifen*« kifejezése van; holott a magyar még a következő igealakokat is képezi a »füttyülni« igéből; »füttyülni, füttyörészni, füttyörészgetni, (egyet) füttyenteni«. Valamennyi ilyen igealakból természetesen ugyanannyi főnév is képződik, például a »füttyülés«-ből a »füttyülgetés«, a füttyörészés, füttyörészgetés« és a »füttyentés«.

Egy lényeges parallelizmus tekintetében azonban mi magyarok nem követünk egy szláv grammatikai, igen helyes szabályt; pedig az a nyelvtani szabály implicite benne van a magyar nyelvben is; csak hogy a nyelvészeink azt nem vették és nem veszik észre. Ez pedig abból áll, hogy azoknak a szláv igéknek, a melyeknek igekötőjük (praefixumok) van, mint a minők például a magyarban az »el-, fel-, le-, meg-, vissza-« sat. praefixumok, például ezen igékben »elmegegyek, /e/megegyek, bemegegyek, megteszem, visszajövök« sat. a szláv grammatikában nincs jelen idejük (tempus praesens-ük), hanem az ilyen igealakok csak jövő időt (futurumot) fejeznek ki. Hát ez a magyar nyelvben is így van; mert a most exemplifikált magyar igealakok voltaképpen szinte csak futurumot jelentenek, szemben a jelen időt kifejező »megegyek, teszek, jövök« sat. alapige-alakokkal. S mégis a magyar grammatika, a német futurum-jelző »werden« segédige nyomán s ennek szolgáló utánzásával, arra tanít, hogy azoknak a példakul felhozott praefixumos igéknek a futura az »el *fogok* menni«, »fel *fogok* menni«, »le *fogok* menni«, »meg *fogom* tenni«, »vissza *fogok* jönni« sat. sat. alakok. Hát ez nyilvánvaló pleonazmus; mert ezeket a futurum-alakokat a valódi

magyar ember az életben sohase használja; hanem elég neki egyszerűen maga az ilyen praefixumos igealak a jövő időnek a kifejezésére; legfőlebb, ha éppen nyomatékosan akar szólni, a »majd« igehatározóval segít magán, s azt mondja: »*majd* elmegyek, *majd* lemegyek, *majd* megteszem, *majd* visszajövök« sat. sat. A »fogok, fogsz, fog« sat. futurum jelzők legfőlebb csakis az igekötő (praefixum) nélküli igéknél nyerhetnek alkalmazást; ámbár ezeknél is szinte a »majd«-dal segít magán a valódi magyar ember, s azt mondja: »*majd* megyek, *majd* teszek, *majd* jövök« sat. Egyáltalában a »fogok, fogsz, fog« sat. magyar futurum-képzők, az én sejtelmem szerint, nem egyebek, mint a szláv »byty« (= lenni) segédigének a »budem (budu), budes, bude (büdet), budeme (budem), budete, budu (budut)« futurum-alakjai, a melyekből betüátváltozás folytán támadhattak a magyar »fogok, fogsz, fog, fogunk, fogtok, fognak« futurum-képző alakok. Mert az a nézet, hogy ezek a magyar futurum-alakok a »fogni« igéből származnak, s legyen ez bár a »hozzáfogni« ige, nem állja meg a helyét; mert a »fogni« (»megfogni«) igének teljességgel semmi köze sincs a jövő időnek (futurumnak) a jelzéséhez. Ideje lenne tehát, hogy a »fogok, fogsz, fog« sat. futurum-képző segédige-alakokkal üzött visszaélés, legalább a praefixumos igéknél, megszűnnék a magyar grammatikában, meg az irodalomban; a gyakorlati életről, a társalgási nyelvről, értve itt a valódi magyar embereket, s még inkább a népnek a társalgási nyelvét, nem is szólok; mert ezek a »fogok, fogsz, fog« sat. futurum-jelzőket egyáltalán úgyse használják sohasem.

Úgyszinte egy, eddig megfejthetetlen kérdést képezett az is, hogy hogyan eredtek azok a, főleg a Dunántúl olyannyira gyakori ilyen helységnevek, mint például: Dénesfa, Gősfá, Mihályfa, Táplánfa, Asszonyfa, Balogfa, Gógánfa, Botfa sat. Mit jelenthet itt voltaképpen az a »fa«, a melynek így semmi értelme sincs? Hát ez a kérdés is csakis a szláv nyelvekből oldható meg. Ugyanis a szláv nyelvekben a »fának« a neve »drevo« vagy »derevo«; a »falu«-nak a neve pedig több szláv nyelvben »derevnya«. A »falu« magyar szó tehát, a szláv nyelvek nyomán, szinte a »fa« szóból eredt, s lett a »fa«-ból »falu«; tehát lett, rövidítés folytán, viszont a Dénesfalu (vagy Dénes-

falva) helységnevből *Dénesfa* a Mihályfaluból (vagy Mihályfalvából) *Mihályfa* sat.

A fentebb ismertettekben kívül azonban vannak még «gyes más parallelizmusok is a magyar, meg a szláv nyelvek között, a melyeket ezúttal itt mellőzök.

Az eddig kifejtettekből tényként konstatalható tehát az, hogy az összes európai árja (indo-germán) nyelvek közül, a magyar nemcsak hogy legtöbb szót a szláv nyelvekből vett át, hanem a magyar nyelvnek a legtöbb parallelizmusa is a szláv nyelvekkel van, a minek az egyszerű oka és természetes magyarázata az, hogy a magyarok a honfoglalás előtt a mai európai Oroszország területén szlávok szomszédságában, illetve szlávok között is laktak, a honfoglaláskor pedig az új hazában legnagyobbbrészt szláv népelemeket találtak.

XI.

Hátra van még, hogy itt a magyar nyelvnek a német meg a romün nyelvhez való viszonyáról szóljak.

A magyar nyelv a német nyelvvel nemcsak hogy speciális parallelizmusokat nem igen tud felmutatni; (néhány ilyen parallelizmust a következő XII. pontban fogok közölni;) hanem a német nyelvből sokkal kevesebb szó is ment át a magyar nyelvbe, mint ment át a szláv-ból. De a német nyelvből mégis szinte átvett a magyar nyelv egy csomó szót; így a többi között a következő magyar szók kétségtelenül germán eredetűek:

»Gróf, herczeg, kasznár, polgár, tolmács, vinczellér, fullajtár. – Rang, frigy, úrbér (a németben: »urbar« = művelhető). – Nyak. – Ház, bódé, kert, palánk, istálló, létra, zsindely, kémény, kanna, lug, csap, táska, szekrény, ráspoly, csöbör. – Percz, sonka, kappan, bak. – Köböl, pint, font, mozsár, garas, krajczár, fillér, fuvar, istráng, pánt, sin. – Kömény, len, must, repceze, ruta. – Prém, lyuk, zsinór, czérna, zsák. – Czél, fáklya, fára, kehely, bárka, pánczél, prés, pellengér, haraszt, hámor, huta. – Farsang. – Barna, friss, goromba« sat.

Hogy miért nem lett oly nagy hatása a német nyelvnek a magyar nyelvre, mint ahogy tényleg lett a szláv nyelvnek, – annak az okait nagyrésztben. már az előző

fejtegetéseim során előadtam. S azért azokhoz helyűtt csak azt teszem hozzá, hogy a most konstatált ténynek az is volt az egyik és pedig főoka, hogy a magyarság a németiség nagy zömével csakis az osztrák tartományok útján van közvetlen érintkezésben; ezen tartományok, névszerint Szilézia, Morvaország, Alsó-Ausztria meg Stejerország felől pedig, Magyarország nyugoti határszélén legnagyobbbrészt szlávok, t. i. tótok, horvátok meg szlovének laknak, s csak itt-amott, rövidebb-hosszabb vonalokon érintkezik közvetlenül a magyarság a németiségnek szakadatlan nagy zömével, Mosón, Sopron meg Vas vármegyék nyugoti részén. A mi pedig a belföldi német elemet illeti, ez eredetileg leginkább csakis a városokban lakván, a falvakban élő magyarságra nyelv tekintetében nem gyakorolhatott nagyobb befolyást.

Mindamellett a német nyelv, magyarországi hatalmai sajtója révén s egyébkin is, nagy befolyással van úgy a magyar közéletre mint a társadalmi életre is; a magyarság azonban ebben nem lát magára nézve semmi veszedelmet; mert a magyarországi németiség ragaszkodik a magyar államisághoz, s híven kitart a magyarság mellett, (a mit a magyarság aztán kellőkép honorál is,) daczára annak, hogy a legújabb időben főleg Ausztriából nagy erőfeszítések történnek arra nézve, hogy a magyarországi német elem a magyarság ellen való állásfoglalásra bírassék. Szóval, hogyha az országban valamennyi nemzetiiség követné a magyarországi németiségnek a példáját, nem léteznék Magyarországon nemzetiiségi kérdés. –

A mi végül a román nyelvet illeti, – erre is kiterjeszkedtem már az előző fejtegetéseim során több tekintetben; s azért arra nézve itt csak a következő megjegyzésekre szorítkozom.

A román nyelvből még kevesebb szó jött át a magyar nyelvbe, mintsem jött a német nyelvből. Hogy miért, – annak az okait itt nem kutatom: csak egyszerűen mint tényt konstatálom; s legfőlebb csak annyit jegyzek meg, hogy, ha jöttek is a magyar nyelvbe román szók, azok csakis az erdélyi és erdélytáji magyarság tájnyelvébe mehettek át; az ilyen szókat pedig nem áll módomban regisztrálhatni. Ellenben viszont igen sok szó ment át a magyar nyelvből a román nyelvbe, a melyeket azonban

szinte nem regisztrálhatok itt, és pedig azon okból, mert a rendelkezésemre álló román-magyar szótárban azok a szók felvéve nem lettek, mivel ezen szótár szerzőjének az »Előszó«-ban foglalt kijelentése szerint, ő az ilyen, a magyar nyelvből eredő román szókat, »melyeknek a jelentésére az olvasó legott ráismer, térkimélés szempontjából nem vette fel« a szótárba. Ebből a szerzői őszinte beismerésből is kiviláglik aztán az, hogy bizony sok tért foglaltak volna el a szótárban azok a magyar nyelvből átvett román szavak, tehát ezeknek a száma igen jelentékeny lehet. Ennek az oka pedig abban is rejthetik, hogy mint a korábbi feltegetéseim során már említettem, a román nyelv hódító szerepet vitt szemben az erdélyi magyarsággal, a melynek igen számos faluját, sőt egész vidékeit elromünösítette a »ragadós« román nyelv, s így a románokká vált magyarok, eredeti magyar nyelvükből sok szót átvittek magukkal új nemzetiségüknek a nyelvébe, a mely szók aztán a román nyelvnek a szókincsét általában megnövesztették. Tehát ilykép nyelvi tekintetben is van szorosabb kapcsolat köztünk és román honfitársaink között.

XII.

A megelőző fejtegetéseim során immár kimutattam azt, hogy a magyar nyelvnek az elsajátíthatása nem nehezebb, mint akármely más európai nyelvnek az elsajátítása; sőt, hogy az sok tekintetben még könnyebb, mintsem például a francia, az angol, főleg pedig a német nyelvnek az elsajátítása.

A magyar nyelv szerkezetét illetőleg azonban néhány, az indo-germán nyelvek szerkezetétől lényegesen eltérő általános szabály van, a melyeket folyton szem előtt kell tartani.

Ereszben (azonkívül, hogy, miként a fentebbi IX. részben már kifejtettem, a magyar, de meg az angol is, a deklinácziónál a főnevek előtt használt mellékneveket változatlanul hagyja,) – első sorban is megjegyzendő az, hogy a magyar nyelvnek a többi európai nyelvek *prae-*posicziói helyett *posí-*posicziói vannak, a melyek többnyire összeragasztatnak a vonatkozó főnevekkel és névmások-

kal. Például, ereszbem a német nyelvet állítva szembe a magyarral, – a következő példák egyszerre világításba helyezik a dolog egész állását:

<i>Németül:</i>	<i>Magyarul:</i>
<i>An</i> (vagy: <i>bei</i>) dem Hause.....	A háznál.
<i>An</i> das Haus	A házhoz.
<i>Durch</i> das Haus.....	A házon át.
<i>In</i> dem Hause	A házaim.
<i>In</i> das Haus	A házôa.
<i>Neben</i> dem Hause	A ház mellett.
<i>Über</i> dem Hause	A ház fölött.
<i>Über</i> das Haus.....	A ház fölé.
<i>Unter</i> dem Hause	A ház alatt.
<i>Unter</i> das Haus	A ház alá.
<i>Zu</i> dem Hause.....	A házhoz.
<i>Zwischen</i> den Häusern.....	A házak között sat.

Ezt az általános nyelvszerkezeti szabályt természetesen csak egyszer kell megtanulni, s a magyarul tanuló aztán egyszer mindenkorra tudja, mihez tartsa magát.

Ez a szerkezeti szabály különben részben megvan a német nyelvben is Például az »amellelt«, magyar szó a németben: »daneben«, – az »azáltal« a németben: »dadurch«, – az »ahhoz« a németben: »dazu«, – az »afölött« a németben: »darob« vagy »darüber« sat. sat. Tehát ez a szabály nem valami kizárólagos magyar specialitás.

Hogy egyébként másrészt vannak egyes kifejezések, a melyekben a magyar is praepozíciót használ *postpozíció* helyett, arra nézve itt van több példa: »általunk, bennünk, miattunk, nálunk, rajtunk, ránk, köztünk, kívülünk, fölöttünk, fölénk, hozzánk, tőlünk, utánunk, élénk, előttünk, ellenünk, értünk« sat. Tehát ereszbem is van parallelizmus egyrészt a magyar, másrészt a német, meg általában az európai árja nyelvek között.

Egy másik, s ez már a magyarul megtanulni akaróknak nagyobb fejtörést okozó, a többi európai nyelvektől lényegesen eltérő szerkezeti szabály a magyar nyelvben az, hogy az igéknek *kettős* ragozásuk (conjugatiójuk) van, t. i. van egy alanyi (subjectív) és van egy tárgyias (objectív) ragozásuk. Az előbbi magára a cselekvő vagy szenvedő alanyra (személyre) vonatkozik, az utóbbi pedig az alany (személy) által értetni akart egy bizonyos meg-

határozott tárgyra vonatkozik. Az »alanyi« és »tárgyas« ragozás kifejezés helyett azonban helyesebb alkalmazni a *határozatlan* és *határozott* ragozás kifejezéseket; mert hisz az u. n. »alanyi« ragozás is vonatkozhatik és vonatkozik *tárgyra* is; például: »Látok egy házat«, vagy látok sok embert«, – szemben a »tárgyasnak« nevezett alakú »látom a házat«, »látom a sok embert« kifejezésekkel. Ez okból tehát én itt a kétféle ragozást *határozatlan* és *határozott* ragozásnak nevezem. Ereszben pedig, hosszas magyaráztatás helyett szolgáljon itt a következő két példa. Például, vegyük a »látni« (németül: »sehen«) igeének a múlt időben (praeteritumban) való ragozását:

I. *Határozatlan (alanyi) ragozás.*

<i>A németben:</i>	<i>A magyarban:</i>
<i>Ich habe gesehen</i>	<i>háltam.</i>
<i>Du hast gesehen</i>	<i>Láttál.</i>
<i>Er (sie, es) hat gesehen</i>	<i>Látott.</i>
<i>Wir haben gesehen</i>	<i>Láttunk.</i>
<i>Ihr habt gesehen</i>	<i>Láttatok.</i>
<i>Sie haben gesehen</i>	<i>Láttak.</i>

II. *Határozott (tárgyas) ragozás.*

<i>A németben:</i>	<i>A magyarban:</i>
<i>Ich habe ihn</i> vagy »den« (<i>sie</i> vagy »die«, <i>es</i> vagy »das«) <i>gesehen</i> . . .	<i>Láttam.</i>
<i>Du hast ihn</i> vagy »den« (<i>sie</i> vagy »die«, <i>es</i> vagy »das«) <i>gesehen</i> . . .	<i>Láttad.</i>
<i>Er (sie, es) hat ihn</i> vagy »den« (<i>sie</i> vagy »die«, <i>es</i> vagy »das«) <i>gesehen</i> .	<i>Látta.</i>
<i>Wir haben ihn</i> vagy »den« (<i>sie</i> vagy »die«, <i>es</i> vagy »das«) <i>gesehen</i> . . .	<i>Láttuk.</i>
<i>Ihr habt ihn</i> vagy »den« (<i>sie</i> vagy »die«, <i>es</i> vagy »das«) <i>gesehen</i> . . .	<i>Láttátok.</i>
<i>Sie haben ihn</i> vagy »den« (<i>sie</i> vagy »die«, <i>es</i> vagy »das«) <i>gesehen</i> . . .	<i>Látták.</i>

A második személyre vonatkozólag pedig a magyar-
nak külön kifejezése van, például, a múlt időben: »Lát-
talak« = »ich habe dich gesehen«.

A fentebbiekben ismertetett kétféle igeragozás ugyan némi nehézséget okoz a magyar nyelv megtanulásánál, s azért még az olyan német vagy más nemzetiségbeliek is, a kik már meglehetősen jól beszélnek magyarul, nem

egyszer fölcserélik a két ragozást egymással, például ezt mondják: »láttuk egy házat«, vagy viszont »láttunk a házat«. Ámde ez a nehézség bőven, sőt gazdagon kárpótolva van a magyar igeragozásnak több megbecsülhetetlen előnyeivel, a melyek a következők:

Elsőben is már a legelső tekintetre is szembeötlik az, hogy minő röviden, bámulatos röviden fejezi ki magát a magyar, ellentétben a némettel, (de ez így van a többi európai nyelvekkel szemben is,) úgy, hogy a mit például a fentebbiek szerint a német, az »ich habe gesehen« vagy »ich habe ihn vagy »den« (»sie« vagy »die«, »es«, -vagy »das«) gesehen« kifejezésekben, különféle változatokban, három, illetve négy szóval ad vissza, ugyanazt a magyar egyetlen, kéttagos szóval lakonice így fejezi ki: »láttam« sat.

Továbbá a magyarul beszélőnek sohse kell folyton törni a fejét afölött, hogy az igeragozásnál az »er, sie, es«, ugyszinte »ihn, sie, es« személyes névmások közül, meg aztán a »den, die, das« mutató névmások közül melyiket, mikor használja, – lévén, miként már többször kiemelttem, a magyar nyelv *nem* (genus) nélküli nyelv. De meg az igeragozásnál az alanyra vonatkozó »ich, du, er (sie, es)« sat. személyes névmásokra sincs a magyarban szükség; mert az »én, te, ő« sat. személyes névmásokat az igeragozásnál a magyar csakis akkor használja, ha a súlyt, a nyomatékot azokra helyezi, például: »*Én* láttam, *én*?! *Én* bizony nem láttam.« sat.

Úgyszinte az igeragozásnál afölött se kell soha törnie a magyarnak szüntelenül a fejét a beszéd közben, hogy hamarjában melyik segédigét: a »haben«-t, a »sein«-t, a »sollen«-!, a »mögen«-t, a »dürfen«-t, a »können«-t vagy a »werden«-t rántsa-e elő? Mert ezek a segédigék a magyarban belefoglaltatnak magukba az igealakokba, s így implicite már benne foglaltnak magában a főigében s ennek a ragozási eseteiben (casusaiban). Például. – nem is szólva a »haben« meg a »sein« segédigékről, a melyekről mint segédigékről a magyar nyelv egyáltalán nem is tud semmitse, – az: »Er (sie, es) soll gehen«-t a magyar csak ezzel az egy szóval fejezi ki: »menjen«; – az »er (sie, es) darf« vagy »kann gehen«-t, meg az »er (sie, es) mag gehen«-t a magyar csak ezzel az egy szóval fejezi ki: »mehet«; – s az »er (sie, es) würde

gehen«-t a magyar szinte csak egy szóval fejezi ki, így: »menne«. A »lenni« (németül »sein«) igének mint főigének a futuruma pedig a következő:

<i>A németben:</i>	<i>A magyarban:</i>
<i>Ich werde sein</i>	Leszek.
<i>Bu wirst sein</i>	Lesz.
<i>Er (sie, es) wird sein</i>	Lesz.
<i>Wir werden sein</i>	Leszünk.
<i>Ihr werdet sein</i>	Lesztek.
<i>Sie werden sein</i>	Lesznek.

Tehát valamennyi fentebbi esetben három szó helyett elég a magyarnak egy szó.

És ez így van nemcsak a német nyelvvel, hanem az angol s más nyelvekkel is; ellenben a román meg a szláv nyelvek a »lenni« ige futurumát szinte segédbe nélkül képezik, mint a magyar,, nevezetesen a francia az »être« (= lenni) segédigéből, de természetesen a harmadik személyben a nemet (genust) jelző »il« és »elle«, s többesben »ils« és »elles« személyes névmásoknak az előtételével. Szól tehát a fentebbi magyar: »Leszek, lesz, lesz« sat. futurum-conjugáció a francziában így: »Je serai, tu seras, il (elle) sera, nous serons, vous serez, ils (elles) seront«. A szláv nyelvek meg magából a »byty« (= lenni) segédigéből képezik a futurumot, a »budem (budu), budes, bude (bűdet)« sat. alakokkal, miként már fentebb is említettem.

De nemcsak az igeragozásban, hanem más tekintetekben is általában a magyar rendkívül röviden fejezi ki magát, és pedig még rövidebben, az éppen a rövidségénél fogva is, filozofikusnak elnevezett angol' nyelvnél is, a miről egy frappáns példából is könnyen meggyőződést szerezhet bárki is magának, ha Budapesten kísétál a városligetbe, s elolvassa az ott, a világhírű mezőgazdasági múzeumunk közelében álló Washington-szobornak magyar meg angol feliratát. Szól pedig ez a felirat így: »To the memory of Washington the Hungarians of America«; magyarul pedig: »Washington emlékének az amerikai magyarok«. Tehát a mit az angol itt kilencz szóval fejez ki, azt kifejezi a magyar öt szóval.

Azért; ha már egyszer az angol nyelv kiérdemelte magának, egyszerűségénél és rövidségénél fogva a »filo-

zofikus nyelv» elnevezést, – szintoly joggal igényelhetné maga részére ezt az elnevezést a még az angolnál is egyszerűbb és rövidebb magyar nyelv, – a mely hozzá még, hogy az egyik legzengzetesebb és leggördülékenyebb nyelv az európai nyelvek között, arra nézve döntő bizonyíték az is, hogy a latin nyelven kívül, az egyetlenegy nyelv a magyar, a mely a daktylusi (és spondeusi) verslábbon alapuló hexametereket, illetve hexameter-pentameteres distichonokat a leggördülékenyebben képes megalkotni. Ennek pedig a természetes oka és egyszerű magyarázata az, hogy a magyar nyelv, úgy mint a latin nyelv is, hangsúly (accentus) nélküli nyelv, illetve ebben a két nyelvben, amennyiben valaki éppen hangsúlyozással akar beszélni, ez a hangsúly a szónak mindig az *első* szótagján van. Ellenben az összes európai indo-germán nyelvek (egy-két kisebb szláv nemzetiség nyelvének a kivételével,) valamennyien accentusos nyelvek, a melyekben a hangsúly a szónak hol az első, hol a második, hol a harmadik sat. szótagján van, a francia nyelvben pedig kivétel nélkül mindig a legutolsó szótagon van. Már pedig a hangsúly lényeges akadály a daktylusi verslábbon alapuló hexametereknek, illetve hexameter-pentameteres distichonoknak a megalkotásánál. Ez okból a legtöbb európai nyelvek költői egyáltalán meg se próbálkoznak a hexameter-pentameteres versmértékkel; a kik pedig mégis megpróbálkoznak vele, mint egyes német költők, hát bizony nagyon döcögősek és zökögősek a hexameter-pentameteres distichonjaik; az az egy-két kisebb, accentus nélküli szláv nyelv pedig olyannyira nyújtottan ejt ki egyes magánhangzókat, meg sok szóban három mássalhangzót is halmoz egymás mellé, hogy emiatt a daktylusi verslábbot nem is alkalmazhatja. Sőt, hogy még az ó-görög hexameterek, illetve hexameter-pentameteres distichonok is sok helyen milyen vontatottak és nehézkesek, arra nézve ott van, a sok között, Homeros Ilias-a tanúbizonyosságul. Pedig hát a régi görögök találták fel a daktylusi (— ◡ ◡) és spondeusi (— —) verslábbon alapuló hexameter-pentameteres versmértéket; de, mivel a görög nyelv is accentusos nyelv, – nem értek teljesen czélt a görög költők a maguk hexameter-pentameterjeinek gördülékenyebbé tétele iránti törekvésükben.

Mindezekkel szemben álljanak itt, a sok közül, példakép, a magyar költő-fejedelemnek, Vörösmarty Mihálynak »Zrínyi« című költeményéből a következő hexameterek:

»Néz nyugotra, borús szemmel néz vissza keletre

A magyar, elszakadott testvértelen ága nemének«, –

s a »Mohács« című versének a következő pentameterje:

»Hír temetője, Mohács, s a magyar átka nevem.«

Úgyszinte álljon itt Kisfaludy Károly »Mohács« című elegiájának a kezdő distichonja:

»Hősvértől pirosult gyásztér, sóhajtvá köszöntlek,

Nemzeti nagylétünk nagy temetője, Mohács»; –

meg a következő pentameterje:

»Sa Duna szőke vizén hány rabok úsztak alá.«

Ám tessék az összes európai philologusoknak és költőknek ilyen gördülékeny, ilyen zengzetes hexameter-pentametereket felmutatni, az összes európai nemzetek költészetét keresztülböngészve, – váljon fognak-e találni hasonló példákat, a latin példákon kívül, milyenek, a számtalanok között, Virgiliusnak és Ovidiusnak a hexameter-pentameterjei, a melyek közül, összehasonlíthatás végett közlöm itt Virgilius (Vergilius) »Aeneis« című eposzának a kezdő hexameterjeit:

»Arma virumque cano, Troiae qui primus ab oris

Haliám, fato profugus, Lavinia venu

Litora« sat.,

úgyszinte Ovidius »Epistolae ex Ponto« című költeményei II. könyvének a. következő hexameter-pentameteres distichonját:

»Exsulis haec vox est, praebet mihi littera linguam:

Et, si non liceat scribere, mutus ero.«

Hát bizony ilyen gördülékeny hexameter-pentametereket az összes európai élő nyelvek költészetében nem fognak találni, – az egyetlenegy magyar nyelven kívül.

Hát ilyen szépségei és előnyös tulajdonságai vannak a magyar nyelvnek, a melyet ezért méltán megirigyelhetnének a magyar nemzetől a többi európai nemzetek.

S azért, amíg egyrészt, se a külföldön, se a belső földön ne csudálkozzék senkise, hogy a magyar rajongással csüng a maga nyelvén, s igyekszik annak ahol lehet, érvényt szerezni és tért hódítani: úgy másrészt nem magyar ajkú honfitársaink se restelljék azt, (mert erre

bizony semmi okuk sincs,) hogy magyarul is kell megtanulniuk. Az európai nemzetek fiai pedig a külföldön vegyék maguknak azt a fáradságot, hogy, ha más európai nyelveket is elsajátítani akarnak, vegyék fel azoknak a nyelveknek a sorába a magyar nyelvet is. Mert bizony-bizony sokat tanulhatnak belőle, és gazdag irodalmából sok élvezetet szerezhetnek maguknak.

XIII.

Minekutána az eddig elmondottakban kimutattam azt, hogy a magyar nemzet ma már vérszerint egy teljesen arizált európai népfaj, s így teljesen egyenrangú az európai árja nemzetekkel, s ezzel megilleti őt a méltó hely az európai népcsaládban, a minek folytán neki nem pusztán históriai joga, hanem természetes joga is van arra, hogy itt Európában, ebben az országban uralkodjék; – másrésről pedig kimutattam azt is, hogy a magyar nemzet nyelve oly előnyös tulajdonságokkal bír, hogy kiváló és méltó helyet foglal el az európai többi nemzetek nyelvei mellett, habár nem az európai árja nyelvek közös, ősforrásából: az ó-indiai szanszkrit nyelvből származott is le, – hátra van most még az, hogy a magyar kultúra előrehaladott állásáról is szóljak, s a magyar nemzetet mint valódi európai kultúrnemzetet mutassam be, a minek az alapján szinte megvan neki itt Európában a létjogosultsága.

A magyar nemzet, e hazában való megtelepedése után, a nyugoti kereszténység kötelékébe való belépése által, egyúttal a nyugot-európai nemzetek sorába is lépett, s attól az időtől fogva egész odaadással csüngött és csüng ma is a nyugoti civilizáczió; s ezért is a Kelet nem is a Lajthánál, hanem csak Orsovánál kezdődik. Hogy azonban a magyar nemzet nem tarthatott egyenlípést a legújabb korig a kultúra tekintetében a nyugot-európai nemzetekkel, annak a természetes magyarázata s a legfőbb oka a másfél évszázadig tartott török uralomban keresendő és találandó fel, a mely a kulturális fejlődésünket évszázadokra visszavetette. Hisz a magyar nemzet a XIV. század végefelétől egészen a XVII. század végefelégig, háromszáz éven keresztül folyton élethalál-

harczot vívott az ozmán hatalommal, a mely aztán el is tiporta őt, a mely 300 évig ő volt a védbástyája a nyugoti népeknek, a melyek a kultúrájukat az ő védpajzsa alatt tovább fejleszthették; míg magának a magyar nemzetnek a sorsa abban a korban csak a hanyatlás volt, s ennek folyománya a kultúrában való elmaradottság lett.

Az ezen, a viszonyok által előidézett s így önvétke nélkül való aránylagos elmaradottságát azonban a magyar nemzet, a múlt század 40-es éveitől fogva oly serényen, oly kitartással és lelkesedéssel iparkodott helyreütni, főleg alkotmányának az 1867. évben történt visszanyerése után, hogy kulturális intézményei és létesítményei tekintetében bátran felveheti a versenyt a legelőrehaladottabb nemzetekkel.

Hosszú lenne, s azért a jelen fejtegetéseim keretét meg is haladná, felsorolni itt mindazon kulturális és humanitárius intézményeket, a melyek nálunk szintúgy mint minden más kultúrállamban is, megvannak; s azért erezben csak azt jegyzem meg, hogy nálunk semmi olyan intézmény nem hiányzik, a mi a nyugoti kultúrállamokban megvan; sőt tudományos intézményeink, múzeumaink és gyűjteményeink oly hírben állanak, hogy a nyugoti kultúrállamokból sűrűn jönnek hozzánk tudósok és művészek, tanulmányozni azokat; a nyugoti világvárosok pedig egymásután keresik meg Budapest székesfőváros vezetését avégből, hogy hol egyik, hol másik létesítményünk felől felvilágosításokat adjon nekik, hogy ők is utánozhassák és ők is behozhassák maguknál azokat.

Népnevelési rendszerünk pedig olyannyira fejlődött állapotban van, hogy több nyugot-európai államot meg is előztünk e tekintetben. Hisz éppen a folyó évben a magyar törvényhozás behoz, a az ingyenes népoktatást is, a mely lépése által Magyarország példakép szolgálhat a nyugoti államoknak is. Csakis gazdasági tekintetben vagyunk szegényebbek mint a nyugoti nemzetek. De ennek a legfőbb oka az, hogy a monarchiának, a melynek a kötelékébe tartozunk, nincsenek gyarmatai; s azért az összes állami, társadalmi s magánszükségletek költségeit ennek a szegény hazai földnek kell kiizzadnia) mert hisz gyenge iparunk meg kereskedelmünk, közvetlenül vagy közvetve, in ultima analysi, szinte csak a

hazai földre támaszkodik. De meg aztán egy más oka is van ennek a szegénységünknek, a mely a magyarságnak egy részét arra is kényszeríti, hogy nem bírván itthon megélni a tömegesen érkező és egyre szaporodó nem kívánatos idegen bevándorlók miatt, kénytelen hátat fordítani a hazának, s az Óceánon túl keresni magának új hazát, úgy, hogy ha a dolgok továbbra is úgy mennek, mint ahogyan néhány évtized óta, a jelenlegi időleges megszakítással, mentek, néhány újabbi évtized múlva tán több magyar ember lesz Amerikában, mint itthon az ősi hazában. Erről a másik okról azonban több okból itt nem szólok, – nem szólok pedig főleg azért sem, mert a jelen fejtegetéseimnek egyedüli célja a nemzetiségi kérdés taglalása; az a másik ok pedig nem függ össze a tulajdonképeni nemzetiségi kérdéssel, noha éppen ennek a kérdésnek napjainkban oly éles alakban való felvetődésére szinte lényeges befolyással volt és van.

Ha azonban a közgazdasági téren a magyar nemzet, a maga sajátos viszonyai mellett, nem produkált s nem is produkálhatott eddig valami sokat, másrésztől produkált – hogy csak a külföldön is ismert jeleseinket említsem fel, – többek között, az orvostudomány terén egy Semmelweist, a költészet terén egy Petőfit s a zeneművészet terén egy Liszt Ferenczet.

Liszt Ferenczről szólva, önkéntelenül is eszünkbe jut a magyar zene, a mely napjainkban valóságos hódító körutat tesz az egész földkerekségen, cigányzenészeinknek a nomád ösztönei és vállalkozási szelleme folytán, – a mely cigányzenészeink élelmességének és ügyszeretetének köszönhetjük azt, hogy a világ összes nemzetei közvetlen észleletből ismerhetik meg és élvezhetik a magyar zene, jobban mondva: a magyar népdalok szépségeit, búbajosságát. Ezekről a cigányzenészeinkről s általában a cigányokról, ezen (az indo-germánokhoz hasonlóan, szinte) indiai eredetű népségről itt nem értekezem; pedig sok érdekes mondanivaló lenne róla s különösen annak mint népelemnek az eredetéről. Nem szólok pedig itt róluk főleg azon okból, mert a cigányok, se egyebütt Európában, se nálunk Magyarországon, nem üznek nemzetiségi politikát, de egyáltalán semmiféle politikát sem, mert örülnek annak, hogy élnek. Éppen úgy

nem foglalkozom pedig itt, a pusztán a nemzetiségi kérdésnek szánt jelen publikációmban a cigányokkal, amint nem foglalkozom a zsidókkal sem, ámbátor ezek az utóbbiak csinálnak ugyan nálunk Magyarországon politikát, még pedig magas politikát, de nem tartják magukat nemzetiségnek, mint ahogy például Ausztriában, ahol a zionisták mint zsidó nemzetiségi párt, szervezve is vannak, s ezidőszerint három képviselőjük is van az osztrák birodalmi tanácsban. Hagyjuk tehát itt a cigányokat meg a zsidókat, – s beszéljünk inkább a magyar zenéről, helyesebben szólva: a magyar népdalokról.

Hát a magyar népdal szinte egy specialitása a magyar népnek: specialitása oly értelemben, hogy a magyar népdalnak nincs párja széles e világon, rythmus és elragadó bűbájosság tekintetében, – lévén e tekintetben a magyar népdalokkal a világ összes népeinek a népdalai még csak össze se hasonlíthatók. Hogy miben rejlik a magyar népdalok ezen sajátosságainak a titka, – annak a megfejtésére én, a ki fiatal koromban szenvedélyes zongorista voltam, s mint ilyen különösen a magyar népdalokat kultiváltam, (persze ma már, sőt már jóideje, ettől a kedvtelésemtől is elment a kedvem,) – hivatottságot érzek magamban, mint szinte szakértő, nyilatkozni.

A magyar népdalok bájosságának a titka tehát abban rejlik, hogy, míg a más népek egyes népdalai – egyezően a zeneművészet elveivel és praxisával, – vagy tisztán a kemény (dur) hangnemben, vagy pedig ellenkezőleg tisztán a lágy (moll) hangnemben vannak tartva, vagyis vagy tisztán a dur, vagy pedig tisztán a moll-skála alapján vannak konstruálva: addig a magyar népdalok, vegyülékei a moll és a dur hangnemeknek, vagyis a moll és a dur-skála sajátyszerű összevegyítésén alapulnak. A tisztán dur hangnemben tartott népdalok s általában zeneszerzemények, a normális emberi kedélyhangulatnak megfelelőleg, derültek, kedélyesek, vígak, sőt nem ritkán pajkosak, frivolok is; holott a tisztán moll hangnemben tartott zeneszerzemények, illetve népdalok, mélabúsak, szomorúak ugyan, de emellett egyúttal unalmasak, sőt egyenesen altatók. A magyar népdalok, ezekkel ellentétben, a dur és a moll hangnemek tekintetében, az eklektikai módszert követik, magukba foglalva úgy a moll, mint

a dur hangnemet. Vannak ugyan tisztán a dur hangnemben tartott magyar népdalok is; de ezek a kellemesség tekintetében nem igen különböznek a más népek (átlag vett) népdalaitól. Ilyenekül felemlítem itt a még a gyerekkorunkból ismert:

1. *»Szeretnék szántani, hat ökröt hajtani«* – kezdetű népdalon kívül, a többi között az alábbi, tisztán dur hangnemben tartott, következő kezdetű magyar népdalokat:

2. *»Be van az én szűröm ujja kötve«,* sat.

3. *»Elszegődtem Tarnóczára bojtárnak«* sat.

4. *»Magasan repül a daru, szépen szól«* sat.

5. *»Nagypénteken mossa holló a fiát«* sat.

6. *»Hortobágyi pusztán fuj a szél«* sat.

7. *»Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára«* sat.

De ezek a tisztán dur hangnemben tartott népdalok nem az igazi, tipikus magyar népdalok, s nem is csinálják azt a furorét, mint a melyet a vegyes, moll-dur hangnemben tartott magyar népdalok csinálnak.

Ezeknek a valódi, tipikus magyar népdaloknak pedig a genezise, a lélektani magyarázata a következő:

Van a magyarnak egy közmondása, a mely azt mondja: hogy *»Sírva vigad a magyar«*; de emellett van egy versünk is, a mely azt mondja, hogy:

*»Szomorú a magyar nóta,
Háromszáz esztendő óta.«*

Ez a háromszáz esztendő pedig a török pusztítások korától fogva kezdődik, a melyeket még ma is sirat a magyar nép, és pedig méltán. Mert hát mi volna ma Magyarország, mi volna ma a magyar nemzet, ha a mohácsi vész közbe nem jön, s ha a törökök, itteni százötven éves uralmukkal a magyar nemzetet tán az idők végéig meg nem nyomorítják vala, véreinknek százezreit kegyetlenül legyilkolva, vagy rabszíjra fűzötten csordáként rabszolgául magukkal Kis-Ázsiába elhurczolva, a fél országot pedig, s éppen a magyarok-lakta síkságokat, a nagy magyar Alföldet – leszámítva a városokat, ahová a megmaradt gyér lakosság bemenekült, – lakatlan pusztasággá téve. Mert hát a dolog úgy áll, hogy a törökök Európában sok más népet: görögöket, bolgárokat, szerbeket, románöket sat. meghódítottak ugyan; de irtóháborút, a szó legszorosabb értelmében vett irtóháborút csakis

egyedül a magyar nemzet ellen folytattak, és pedig másfél évszázadon keresztül, amennyi ideig Magyarország úgy^szólván egy állandó csatatér volt a Kelet meg a Nyugat között.

Hát ezt a nemzeti pusztulást siratja a magyar nép még ma is a maga népdalaiban, Ezért »szomorú a magyar nóta, háromszáz esztendő óta«.

Persze a bús magyarnak is kedve kerekedik annyiszor-amennyiszer a mulatozásra, a vigasságra. Belefog tehát egy nótába. De bizony bujában a dalát csak a mélabús moll hangnemben kezdi. De, mivel hát erőnekerejével vigadni akar, az ének közben hirtelen átcsap a vig dur hangnembe; azonban eszébe jutva az, hogy nem az ő szerepe a vigasság, mert hisz ő, a magyar, »sirva vigad«, közben-közben vissza-visszazökkenik egy vagy több mélabús moll-akkordba; míg a dal vége felé újra egészen visszaesik búslakodó kedélyhangulatába, s moll hangnemben fejezi be a dalát, a mely hangnemben azt elkezdte.

Ez a lélektani, de emellett egyúttal a zenészeti magyarázata és megfejtése is a magyar népdal, a valódi, hamisítatlan, tipikus magyar népdal lényegének. Az ilyen, moll-dur vegyes hangnemben tartott magyar népdalokra nézve példakul utalok itt, a sok közül, a következő kezdetű népdalokra:

1. »Hullámzó Balaton tetején« sat.
2. »Te vagy, te vagy, barna kis lány« sat.
3. »Valamit sűgok magának« sat.
4. »Kétszer nyílik az akácza virága« sat.
5. »Cserebogár, sárga cserebogár« sat.
6. »Juhászlegény, szegény juhászlegény« sat.
7. »Maros vize folyik csendesen« sat.
8. »Káka tövén költ a rucza« sat.
9. »Söprik a pápai utczát« sat.
- 1,0. »Simonyiban van egy malom« sat.
11. »Végimentem az ormódi temetőn« sat.
12. »Ezer esztendeje annak,
Hogy a magyarok üt vannak,
Most akarják, most akarják kipusztítani',
Országunktól, szép hazánktól megfosztani.«

Ez a 12-ik számú népdal nyilván 1848./49-ben szü-

lemlett meg. De, fájdalom, napjainkban tán még nagyobb aktualitással bír, mint ahogy bírt 60 esztendővel ezelőtt.

Zeneértő olvasóinknak ám tessék ezeket a népdalokat a zongorájukon, az általam kifejtetteknek a nyomán beható analysis alá venni, s maguk is közvetlen meggyőződést szerezhetnek maguknak az én ide vonatkozó észleleteimnek a helyességéről, – a mely beható analysis közben egyúttal arról is meggyőződhetnek, hogy az e nemű magyar népdalok közép részének a violinját – éppen a moll- és dur-akkordok teljes rendszertelensége miatt, – milyen bonyodalmas dolog a basszusban megfelelőleg accompagne-irozni.

Mindezekhez pedig itt most még csak azt teszem hozzá, hogy, ha »szomorú« volt eddig is »a magyar nóta, háromszáz esztendő óta«, – még szomorúbb lenne ezentúl, ha sikerülne álnok ellenségeinknek kirántani lábaink alól a magyar földet, idegenné téve a magyart a saját hazájában, – s ha sikerülne a magyar nemzet mai úgy bel- mint külföldi ellenségeinek az a terve, hogy a maguk civilizált (no, meg tán nem-civilizált) módja szerint, egy új irtóháborút vigyenek keresztül a magyar nemzet ellen, kiközösíteni, kitörölni akarva őt, ma, ezer év után, a melyet itt e hazában töltött, az európai nemzetek sorából.

XIV.

Azt hiszem, hogy az általam eddig kifejtettekben (amennyiben egy füzetnek a szűk keretében egyáltalán lehetséges volt,) megoldottam a feladatomat azzal, hogy, visszautasítva az ellenünk magyarok ellen úgy a bel- mint a külföldön intézett támadásokat, – kimutattam azt, hogy a magyar nemzetet valamint megillette a méltó hely az európai népcsaládban a harczok és háborúk múlt hosszú századaiban, úgy megilleti őt ez a méltó hely az európai népcsaládban ma is mint egy európai kulturnemzetet.

Hogy mi lesz a közel jövőben a sorsa ennek a sokat szenvedett nemzetnek, – az a jövő titka. Ereszben konjekturális politikai fejtegetésekbe bocsátkozni nem akarok, nem pedig már csak azért sem, mert lehet, hogy azok a fenyegető viharfelhők, melyek a magyar nemzet feje fölött

ma mindenfelől összetorlódni látszanak, utólag egyszerű báránnyelűeknek tűnnek ki majd, főleg ha megismer bennünket, a jelen fejtegetéseim során is ismerttetett valódi mivoltunkban a külföld, no meg megismernek bennünket valódi mivoltunkban t. osztrák szomszédaink, köztük első sorban, az ellenünk leginkább fenekedő kereszténysociálisok, a kik pedig legjobban ismerhetnének bennünket, mert hisz tán csak nem feledték el (egyebek között) azt, hogy győzelmes politikai alakulatukat eredetileg s in ultima analysi, a múlt század 80-as éveiben Magyarországból nyert impulsusnak köszönhetik.

De az osztrák keresztény-sociálisoknak mint németeknek, de meg az osztrák németeknek általában is, emlékeztetükbe hozom azt is, – s ez az emlékeztetés szól nemcsak az osztrák németeknek, hanem szól egyúttal a birodalmi németeknek is, szóval az egész germánságnak is, hogy a németiségnek az ügyét a magyar nemzet már két ízben megmentette, és pedig először akkor, amikor a IX. század végefelé Pannoniába bejövetelekor mint Arnulf német király (későbbi császár) szövetségesei megdöntötték Svatopluk (Sviatopolk, Zwentibold) nagy-morva birodalmát, – másodszor pedig akkor, amikor mint Habsburgi Rudolf szövetségesei, az 1278-ki dürnkruti (marchfeldi) csatában legyőzték Ottokár cseh királyt, s ezzel másodízben is meghiúsították azt a tervet, hogy a (római-) német birodalom keleti részében egy hatalmas szláv állam alakuljon meg. Ilyen két praecedens után aztán önkéntelenül is fölmerül az a kérdés, hogy váljon nem lesz-e még harmadízben is szüksége a magyar nemzetre a germánságnak avégből, hogy a szláv (ma már pánszláv) tendenciákkal szemben újból szövetségese legyen?

Úgy látszik egyébként, hogy, amint ezeknek a történeti tényeknek az emlékezete és tudata teljesen elmosódott az osztrák németeknél, – a birodalmi németésznél és intéző köreinél, mint a germánság mai főképviselőinél, az mégis csak emlékezetben és köztudatban van; mert a birodalmi németek velünk magyarokkal szemben rezerváltabb magatartást követnek, mintsem az osztrák németek, a támadásaikban, – a mi talán nem kerülte el az osztrák németek figyelmét sem; mert hát bizony ez egy igen figyelemreméltó dolog.

De másrésről, ha a germánság, megfélelkezve a múltakról, megfélelkezve önmagáról, ellenünk magyarok ellen akarna törni, – jusson eszébe a germánságnak az, hogy a magyarság nemcsak az ő védbástyája a pánszlávizmus ellen, hanem viszont védbástyája a szlávsnak is a pangermanizmus ellen; s ha netalán az ezen utóbbi ellen való küzdelemre kerülne a sor, a magyar nemzet viszont meg a szlávsnak találná maga mellett szövetségeseit.

Egyébként, szemben az ellenünk magyarok ellen általában úgy a bel- mint a külföldön szított ellenséges hangulattal, legyen résen a magyar nemzet, legyen készen minden eshetőségre, legyen folyton a »Qui vive «-en. Mert a struccmadár-politikának részünkről magyarok részerei nincs többé se helye, se ideje.

